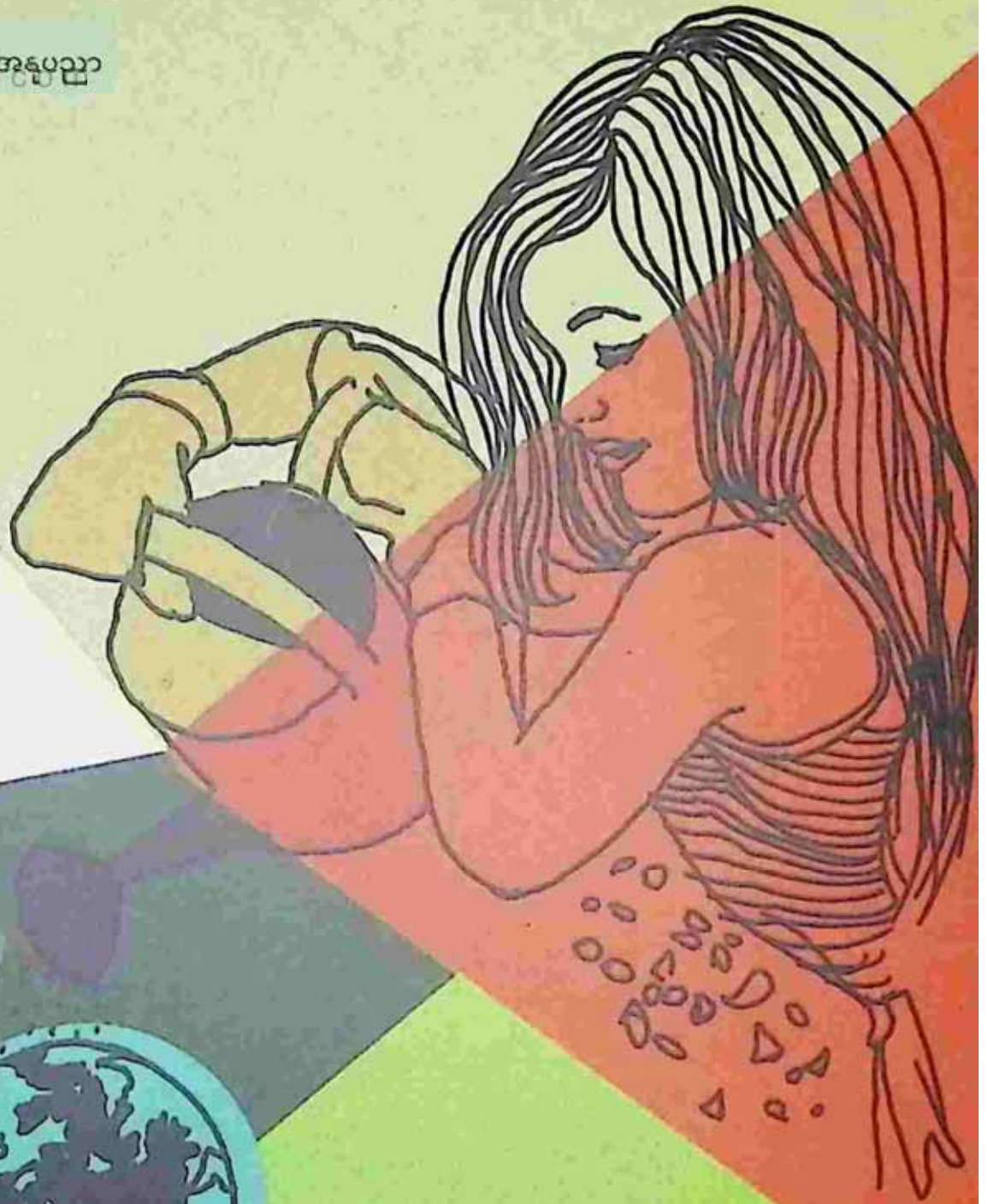

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လူထုစိန်ဝင်း လူငယ်နဲ့တာဝန်ယူစိတ်

လူငယ်လမ်းညွှန်စာစုများ

ဒုတိယအကြိမ်

၇၇၂၆

လူထုစိန်ခင်း

လူငယ်နဲ့တာဝန်ယူစိတ်

လူငယ်လမ်းညွှန်စာစုများ

လူလောကမှာ လစ်ဟာနေတဲ့ ကိစ္စတွေကို
မြင်ရတွေ့ရတဲ့အတွက် ဘယ်သူဖြင့် ကူပါဦး၊
ဘယ်ဝါဖြင့် ကယ်ပါဦး လုပ်မနေဘဲ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် 'တာဝန်ယူစိတ်' မွေးပြီး
ကိုယ်နိုင်သလောက် လုပ်ဆောင်သွားခဲ့ကြတာ-

ISBN 9789997113573

LHS5

9 789997 113573

2,200.00KS

လူငယ်နှင့်တာဝန်ယူစိတ် လူငယ်လမ်းညွှန်စာစုများ လူထုစိန်ဝင်း

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွေ

စာမျက်နှာ ၁၅၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈ နိုဝင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၄ FUTURE PUBLISHING HOUSE ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းချေး ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

လူငယ်နဲ့တာဝန်ယူစိတ်

လူ င ယ် လမ်း : ညွှန် စာ စု များ :

လူထုစိန်ဝင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ လူငယ်နဲ့ တာဝန်ယူစိတ်	၁
၂။ လူ့အဖိုးတန်	၁၂
၃။ လူငယ်တွေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနိုင်ပါစေ	၁၈
၄။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ချင်သူများအတွက်	၂၈
၅။ မိန်းကလေးတွေ အိမ်ဦးနတ်နေရာ ရယူပါ	၃၄
၆။ ရေတစ်ဝက်ရှိတဲ့ ပုလင်းကို ဘယ်လိုကြည့်မလဲ	၄၀
၇။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့လည်း လိုရာခရီး ရောက်တာပါပဲ	၄၆
၈။ လူငယ်တွေရေးတဲ့ လူကြီးများအတွက်စာပေ ရှိသင့်ပြီ	၅၁
၉။ အတိုင်ပင်ခံလုပ်ငန်းများ ထူထောင်သင့်ပြီ	၅၆
၁၀။ ကလေးတွေ ဆော့ပါစေလား	၆၁
၁၁။ အားကစားကလပ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပေါ်ထွန်းစေချင်	၆၆
၁၂။ ကလေးနဲ့ အနုပညာစိတ်	၇၀
၁၃။ ကလေးများကို ဖျက်ဆီးခြင်း	၇၅
၁၄။ မွန်မွန်ကလေး ကျောင်းသွားပြီ	၇၈
၁၅။ ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှသော်	၈၆

၁၆။ တည်ကြည်သန့်ရှင်း ဖိုးလမင်းတဲ့	၉၁
၁၇။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းရဲ့ အရှင်းဆုံး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်	၉၆
၁၈။ အားနည်းလှတဲ့ သားချောတေးကဗျာကဏ္ဍ	၁၀၀
၁၉။ တောက်တိုမည်ရ အယ်ဒီတာလား၊ ဗြိတိန်စပျင်းတောင်း အယ်ဒီတာလား	၁၀၈
၂၀။ ဂျာနယ်အလုပ်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောမထားကြဖို့	၁၁၃
၂၁။ နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်	၁၁၇
၂၂။ သတင်းစာနဲ့ ဥပဒေ	၁၂၄
၂၃။ စာနယ်ဇင်းတွေကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းကြသလဲ	၁၃၂
၂၄။ စာနယ်ဇင်းသမားအတွက် မေးခွန်းသုံးခု	၁၃၉
၂၅။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေရဲ့ ပဋိညာဉ်	၁၄၄
၂၆။ သတင်းစာပညာ သင်ကြားရေးမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ	၁၄၉

လူငယ်နဲ့ တာဝန်ယူစိတ်

တစ်နေ့ညက အိတ်လီ စီးရီးအေ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲ ထိုင်ကြည့်နေရင်း ပထပိုင်း ပြီးသွားချိန်မှာ ဟိုလိုင်းဒီလိုင်း လျှောက်ရွှေ့နေရာက စိတ်ဝင်စားစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့လိုက်တာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါတယ်။

မြင်ကွင်းက မိန်းမတစ်ယောက်က ကားအတွင်းမှာရှိနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချက်နှစ်ချက် မကပါဘူး။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်နေတာပါ။ လက်ဝါးနဲ့ရိုက်သလို ကလေးရဲ့ခေါင်းကို၊ ကျောကို လည်း လက်သီးနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးကြိတ်ပါတယ်။ အရိုက်ရပ်ပြီး ထွက်လာပြီးမှ အခဲမကျေနိုင်သေးသလို ကားဆီပြန်လှည့်ကာ တစ်ကျောပြန်ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ပါသေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စကို အစအဆုံး ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာနဲ့ အဝေးက လှမ်းရိုက်ယူထားတာပါ။ အမှတ်မထင် လျှပ်တစ်ပြက်မြင်တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ဘယ်နိုင်ငံက အသံလွှင့်ဌာနမှန်းတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို အဲဒီမြို့ရှိ ကလေးသူငယ်များ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက တရားစွဲတယ်လို့ သတင်းထဲမှာပြောသွားတာ ကြားလိုက်ရ

ပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲ ဆက်ကြည့်ရဦးမှာဖြစ်လို့ အဲဒီသတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြားလှိုင်းများမှာ ရှာမကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကိုတော့ မျက်စိထဲမှာ စွဲနေပါတယ်။

အမေဖြစ်သူက ဘာအကြောင်းနဲ့ သူ့ရင်သွေးကို ဒါလောက်သဲကြီး မဲကြီး ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်နေရတာလဲ။ ဘာအကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ် လောက်ပဲ စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံတွေ့နေသည်ဖြစ်စေ သုံးနှစ်၊ လေးနှစ် အရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလိုမရိုက်သင့်ပါဘူး။ ဆိုနိုင်ခက်ခဲဖြစ်လွန်း လို့ နောင်ကြည့်အောင် ဆုံးမတာလို့ အကြောင်းပြချက်ပေးလည်း လက်ခံနိုင် ဖွယ် မရှိပါဘူး။ ကလေးကို ရိုက်နှက်နေတာက သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မမျှပါ ဘူး။ အချက်ပေါင်း လေးငါးဆယ်အောက် လျော့မယ်မထင်ပါဘူး။ ရိုက် နှက်ပုံကလည်း အမေတစ်ယောက်က သားသမီးကို ဆုံးမတဲ့ပုံ မဟုတ်ပါဘူး။ အားရပါးရကြီးကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြင်ရတာနဲ့တင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်ရတာ။

ဒါပေမဲ့ သတင်းရဲ့အဆိုအရ အဲဒီအမေဖြစ်သူကို အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု က တရားစွဲတယ်ဆိုတာ သိရလို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။ “သူ သားသမီး သူရိုက်တာ၊ ဒို့(တို့)နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့” ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး မထားဘဲ ကိုယ့်လူအဖွဲ့အစည်းအတွင်း လူသားများအနေနဲ့ ယူသင့်ယူထိုက် တဲ့တာဝန်ကို ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ သာဓု ၃ ကြိမ် ခေါ်လိုက်မိပါတယ်။

“မြို့ပြ လူ့အဖွဲ့အစည်း” ထူထောင်ထွန်းကားလာခြင်းဟာ အကြောင်း တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေပါသလား။

ရှေးက ကျေးလက်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာတော့ လုံ့သားအားလုံးဟာ အချင်းချင်း လူသားစိတ်နဲ့ ဆက်ဆံကြပါတယ်။ သူ့အပူကို ကိုယ်မျှယူပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကို သူက “တစ်ဇွန်းတစ်ယောက်မ” လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပါဝင်ကူညီ ကြမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့ပြခေတ်ရောက်ပြီး အထပ်မြင့်တိုက်ကြီးတွေပေါ်မှာ ကိုယ့်အခန်း လေးထဲကိုယ် အလုပ်ပိတ်ပြီး အောင်းနေကြရတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်သူမသိ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ရိုင်းပင်းမှုဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့

မှာလဲ။ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်၊ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူနေပေါ့။

မြို့ပြဖွဲ့စည်း တည်ထောင်မှု ဖြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ကိုယ်စားဖို့ ကိုယ်စိုက်ဆိုတဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးစနစ်ကနေပြီး ဈေးတင်ရောင်းဖို့ စိုက်ပျိုးတဲ့စနစ်ကို ကူးပြောင်းသွားခြင်းဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစနစ်အရ ဈေးမြို့ကြီးတွေ ပေါ်ထွန်းကာ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်တဲ့ ဈေးသည် လူတန်းစားတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါတယ်။

ဈေးသည်သဘာဝက စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သူများဆီက ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်ယူပြီး တစ်ဆင့် ဈေးမှာတင်ပြီး ရောင်းချခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဈေးသည်ရဲ့ အဓိကဦးတည်ချက်က အမြတ်ရရေးဖြစ်ပါတယ်။ အမြတ်ရရေးဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်ကြောင့် လူသားရဲ့ “လူစိတ်” ဟာ ယုတ်လျော့ကျဆင်းသွားပါတယ်။ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် အဆင့်ကနေပြီး နိုင်ငံစုံ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး အဆင့်ထိရောက်လာတော့ “ကြောင်ဖြူတာ မည်းတာက အရေးမပါဘူး၊ ကြွက်မိဖို့သာ လိုရင်းပဲ” ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မာ ထွန်းကားလာရပါတယ်။

“ကြောင်ဖြူ ကြောင်မည်း အဘိဓမ္မာဟာ ‘လူစိတ်’ ပျက်စီးသွားစေတဲ့ လက်သည်တရားခံ ဖြစ်ပါတယ်။ လူစိတ်ပျက်စီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ ‘တာဝန်သိစိတ်’ တို့၊ ‘တာဝန်ယူစိတ်’ တို့ပါ တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ” ပျက်စီးသွားရတော့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခုခေတ်ကို ပညာခေတ်လို့ ခေါ်ဆိုနေကြပါတယ်။ ပညာခေတ်ဆိုတော့ လူသားများဟာ ကိုယ့်တာဝန် ဘာလဲဆိုတာတော့ ကိုယ်မသိဘဲ မနေပါဘူး။ လူတိုင်းလိုလို သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “တာဝန်သိစိတ်” ရှိရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်သေးပါဘူး။ “တာဝန်ယူစိတ်” ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်မှာ၊ ကိုယ်နေတဲ့ရပ်ကွက်မှာ၊ ကိုယ့်မြို့မှာ၊ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်မှာ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ တာဝန်တွေရှိပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမဲ့ ယူသင့်ယူအပ်တဲ့ တာဝန်မျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ယူသင့် ယူအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ယူပြီး ဆောင်ရွက်တတ်သူများကို “လူ့အဖိုးတန်” လို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်လေ့ရှိပါတယ်။

တာဝန်ယူစိတ် ရှိတဲ့လူဟာ “အဖိုးတန်လူ” ဖြစ်ပြီး တာဝန်ယူစိတ် မရှိတဲ့လူကတော့ “အမှိုက်” ဖြစ်ပါတယ်။

“အဖိုးတန်လူ” ဆိုတာ မာသာထရီဇာလို၊ မင်းကွန်းလူအိုရုံကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းအစ်မကြီး ဒေါ်ဦးဇွန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုခေါ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

မာသာထရီဇာဆိုတာ ဥရောပတိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သီလရှင် ဘဝနဲ့ အိန္ဒိယကိုရောက်လာတော့ ဆင်းရဲမွဲတေသူတွေ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသူ တွေ၊ လူ့လောကရဲ့ အပယ်ခံတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ဝေဒနာအမျိုးမျိုးနဲ့ သေလုမျောပါးဖြစ်ပြီး လမ်းဘေးမှာ လဲနေကြပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံက လူများအတွက်တော့ ဒီမြင်ကွင်းတွေဟာ မြင်တွေ့နေကျမို့ ရိုးနေပါပြီ။

ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတာ၊ ဆင်းရဲမွဲတေတာ၊ ရောဂါထူပြောတာ၊ လမ်း ဘေးမှာ လူတွေလဲကျ သေဆုံးနေတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အအေး လွန်ကဲတဲ့ ဆောင်းရာသီမျိုးဆိုရင် မနက်ဝေလီဝေလင်း မိုးမလင်းခင်မှာ မြူနီစီပယ်က လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ မာတောင့်နေတဲ့အလောင်း တွေ လိုက်ကောက်ရတာ ကာလကတ္တားမြို့ကြီး တစ်ခုတည်းမှာတင် တစ်ရာ မကရှိမြဲ ဖြစ်တယ်တဲ့လေ။

သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်မို့ “တောင်မင်း မြောက်မင်းမကယ်နိုင်” ဖြစ်နေကြတာမျိုးလား။

“ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော” ဆိုတဲ့ စနစ်ကြီး ခေတ်ကြီး ကြောင့် လူသားတွေ “လူစိတ်” ခေါင်းပါးကုန်ကြတာမျိုးလား။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူသားတွေမှာ “တာဝန်ယူစိတ်” လျော့နည်း လာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ သနားစရာ အပယ်ခံလူတန်း စားတွေကို တွေ့ရတော့ သီလရှင်ကလေး စစ္စတာ ထရီဇာရဲ့ ပင်ကိုနူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ သီလရှင်ကလေးဟာ သူတာဝန်ကျရာ သီလရှင်ကျောင်းက အထက်ဆရာကြီးတွေထံ ခွင့်ပန်ပြီး ကျောင်းတာဝန်က နုတ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဂေဟာလေးတစ်ခု ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တည်ထောင်ပြီး လမ်းဘေးမှာ သေလုမျောပါး လဲနေသူ များကို ခေါ်ယူပြုစုပါတယ်။

သေခါနီးဆဲဆဲမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

မသေခင်ကလေးမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သောင့်သက်သာကလေး နေသွားရအောင် ပြုစုပေးပါတယ်။ တစ်ဘဝလုံး လူ့လောကရဲ့ အပယ်ခံအဖြစ်နဲ့ နေလာခဲ့ရရှာတဲ့ လူသားများကို သူတို့တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ ကြင်နာယုယမှု ကလေးမျိုး ပေးခြင်းဆိုတာ အများသူငါအတွက်တော့ ဘာမှသိပ်ပြီးကြီးမားတဲ့ ကောင်းမှုကြီးတစ်ခုလို့ ယူဆလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မေတ္တာတို့၊ ကရုဏာတို့ဆိုတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါကလေး တောင်မှ မခံစားဖူးရှာတဲ့၊ သူဌေးအိမ်က ခွေးကလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ တောင် တောင့်တောင့်တတရှိရာကြတဲ့ အပယ်ခံ၊ အစွန့်ခံ လူသားများ အတွက်တော့ သီလရှင်ကလေးရဲ့ ပြုစုယုယမှုဟာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဝံ့ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

စစ္စတာ ထရီဇာကလေး ဘဝကနေ မာသာ ထရီဇာကြီးဘဝ ရောက်လာချိန်မှာ ဘုရင်ဂျီ ဘာသာဝင်အားလုံးရဲ့ အခေါင်အချုပ် ရဟန်းမင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံကို အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ရဟန်းမင်းကြီးက ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ လာတာပါ။ အထူးစပါယ်ရှယ် အော်ဒါပေး လုပ်ခိုင်းရတဲ့ “ကျည်ခံ” ကာဒီလက် ကားကြီးကိုလည်း လေယာဉ်ပေါ် တင်ယူလာပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံကိုရောက်ပြီး သူ့လက်အောက်ခံ သီလရှင်ကြီးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါ သူပြန်တော့ ကာဒီလက်ကားကြီးကို ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးကမ်းထားခဲ့ပါတယ်။

ကရုဏာရှင်လူသား သီလရှင်ကြီးက ကာဒီလက်ကားကြီးကို တက်မစီးပါဘူး။ ချက်ချင်းရောင်းပစ်လိုက်ပြီး ဆေးရုံဆောက်ပါတယ်။ သူမကွယ်လွန်တော့ ဟိန္ဒူအများစုနေထိုင်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံက နိုင်ငံတော်ဈာပနအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သမ္မတနဲ့တကွ သူ့အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံး တက်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟိန္ဒူ၊ မူဆလင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ စတဲ့ဘာသာကွဲများက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက သူတို့ဘာသာအလျောက် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပေးကြပါတယ်။

လူ့လောကကို တာဝန်ကျေသူအပေါ်မှာ လူ့လောကကလည်း တာဝန်ကျေပါတယ်။ လူသားတို့ရဲ့အကျိုး သယ်ပိုးသူမှာ ဘာသာအယူဝါဒ ကွဲပြားစိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ လူမျိုး၊ ဘာသာ ဆိုတာတွေ

ရဲ့ ကန့်သတ်ချက် နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့စိတ် ထဲမှာရှိတာက “လူသား” ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားရသူမှန်သမျှကို သူက ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ပေးမှာ သာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ စည်းဘောင်တွေနဲ့ ကန့်သတ်ထားတဲ့ လူရဲ့အဖြစ်ကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်သွားပါပြီ။ သူတို့ဟာ သာမန်လူ မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး။ “မဟာလူသား” အဖြစ် ရောက်ရှိသွားပါပြီ။

မာသာထရီဇာလို လူသားမျိုး ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှိခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အဒေါ် လူထုဒေါ်အမာ ရေးခဲ့တဲ့ “မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ မဟာလူသားကြီး သုံးဦးတောင်မှ ဖော်ပြထားတာ တွေ့ခဲ့ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ မင်းကွန်းလူအိုရုံကို စတင်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ဦးဇွန်း၊ မန္တလေးမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ဆောက်ဖို့ စတင်ဆော်သြပြီး ကိုယ်တိုင် ငွေကြေးမတည်ပေးသူ၊ အသားစား ရှောင်ကြဉ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးကျော် လှနဲ့ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး သစ်ပင်တွေလိုက်စိုက်သူ ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးငွေတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒေါ်ဦးဇွန်းက ပိုးကုန်သည်မိဘများရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ မိဘများကွယ်လွန်တော့ ကိုယ်တိုင် ပိုးကုန်သည်ကြီးလုပ်ပြီး တင့်တင့်တယ် တယ် နေနိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ မင်းကွန်းလူအိုရုံကို ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေးနဲ့ စတင် တည်ထောင်ပြီး လူအိုလူမင်းများကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ပြုစုနေထိုင်ပါ တယ်။ နောက်တော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသမျှကို ရောင်းချထုခဲ့ပြီး မန္တလေး၊ ရန်ကုန်၊ သထုံ၊ ပေါင်းတည် စတဲ့မြို့ကြီးတွေမှာ လူအိုရုံတွေ ဆောက်ပါ တယ်။ ကိုယ်တိုင် သီလရှင်ဝတ်ပြီး လူအိုတွေကို အသက်ထက်ဆုံး ပြုစု စောင့်ရှောက်သွားပါတယ်။

ဦးကျော်လှ ဆိုတာကလည်း မန္တလေးမြို့မှာ ရန်ကုန်လို မီးသင်္ဂြိုဟ် စက်ဆောက်ဖို့ ပထမဆုံး စတင်လှုံ့ဆော်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့တစ်သက်တာ ချွေးနှံစာနဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသမျှ အားလုံးကို ရောင်းချပြီး မြို့အတွက်၊ လူတွေအတွက် တာဝန်သိသိနဲ့ အလှူဒါနပြုသွားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကျော် လှကို ကြည်ညိုစရာကောင်းတာက သူပြုတဲ့ အလှူဒါနအားလုံးကို လူမသိ သူမသိ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သစ်ပင်စိုက်သမားကြီး ဦးငွေပါ။ ကျောင်းအစ်မကြီး ဒေါ်ဦးဇွန်းလို၊ သူတော်စင် ဦးကျော်လှလို ချမ်းချမ်းသာ သာ ကြွယ်ကြွယ်ဝဝရှိရှာသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုက်ကားနင်းသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရှာတော့ သူ့မှာရှိတဲ့အရာနဲ့ အလှူဒါနတွေ ပြုခဲ့သူ ပါ။ သူ့မှာရှိတဲ့အရာကတော့ “စေတနာ” ပါ။

အဲဒီစေတနာရှင် မဟာလူသား ဆိုက်ကားသမားကြီးအကြောင်းကို ဒေါ်ဒေါ် လူထုဒေါ်အမာ ရေးထားတာလေးက ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါရ စေ။ ဦးငွေက စေတနာကောင်းသလောက် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ မုဒိတာကလည်း ကောင်းလွန်းလို့ပါ။

မန္တလေးမှာ စစ်မီးကြီးလောင်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတွေ မရှိကတည်းက ၃ နှစ်မှာတစ်ခါ အပူဒီဂရီ ၁၁၀၊ ၁၁၁ ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်ပြီး ထွန့်ထွန့်လူး ပူကြရတာကိုး။ အဲဒီလို ပူလာရင် အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ ကလေးငယ်တွေ အချိန်မတိုင်ဘဲ အပူရှပ်ပြီး သေကြရတာလည်း အကြုံအတွေ့လေ။

ဒါကြောင့် စိတ်စေတနာ ကောင်းလှတဲ့ ဦးငွေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က မန္တလေးမြို့မှာ သစ်ပင်တွေ လိုက်ပြီးစိုက်ပါတယ်။

မန္တလေးမှာ လူတွေနားနေဖို့ ဧရပ်ကြီး ၂၆ လုံး တည်ဆောက်လှူဒါန်း ခဲ့သူက သူဌေးမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဧရပ်အစ်မကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးပါ။ မန္တလေးမှာ ရေတွင်းပေါင်း မြောက်များစွာကို တူးဖော်အလှူပြုခဲ့သူက ရေ တွင်းဒကာကြီး သူဌေးဦးစိုးကလေးပါ။ သစ်ပင်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်ကို စိုက်ပျိုး ပေးသွားသူကတော့ ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးငွေပါ။ ဦးငွေဟာ သမီး ၇ ယောက်နဲ့ ဆိုက်ကားနင်းစားရှာတဲ့ တောင်ကြယ်ခတ်ဝင်းထဲက လူဆင်းရဲ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေကိုပျိုး၊ ကြိုက်ရာနေရာမှာ မြေကိုတူး၊ ပျိုးပြီး အပင်ကိုချစိုက်၊ မရှင်မချင်း နေ့စဉ်ရေလောင်းပေးပြီး စိုက်သွားရှာတာ။ ညောင်ပင်၊ ကုက္ကိုပင်၊ စိန်ပန်းပင် အားလုံး အပင် ၅၀၀ ကျော်ရှိပါတယ်။ သူ့အပင်ကြီးတွေ အလမ်းတစ်လျှောက်၊ ရွှေကျီးမြင့်ဘုရားပေါက်၊ ကျုံးဆား၊ ရွှေတစ်ချောင်းဘေး နေရာအတော်များများမှာ ခုအထိ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။

သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ သူ့စေတနာနဲ့သူ သူ့ဘာသာ

လုပ်ဆောင်တာပါ။ မနက် ၃ နာရီခွဲ၊ ၄ နာရီလောက်ဆိုရင် ဦးငွေ အိပ်ရာက ထပြီ၊ ပြီးတော့ ကြိုးနဲ့ရေပုံး၊ တူးရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ တောင်း ၁ လုံးနဲ့ အိမ်က ထွက်ပြီး သူ့သစ်ပင်ကို ရေလောင်းတော့တာပဲ။ သူ့အိမ်ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးလေးတွေနဲ့ ပျိုးထားတဲ့အပင်တွေ ရှိတယ်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျတဲ့ အပင်ကမျိုးစေ့ကို သူ့ဘာသာစုဆောင်းပြီး ပျိုးထားတာပါ။ သူ့အိမ်က ကြယ်ခတ်ဝင်းတောင်ဖျားမှာဆိုတော့ ခု ၃၅ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဆောက်နေတဲ့ ပျိုးအိုးထားတဲ့နေရာပါ။ ခုဆိုရင် နှစ် ၃၀ ကျော် ၄၀ နီးပါး ရှိပြီမို့ စောစောပိုင်းကစိုက်တဲ့ အပင်ကြီးတွေဟာ ကြီးလှပါပြီ။ အရိပ်တွေရ၊ အခက်တွေဝေလို့ ဧရာမအပင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။

ဦးငွေဟာ ကျွန်မထက် တစ်နှစ်ကြီးပါတယ်။ ၁၂၇၆ ခုသားပါ။ ဦးငွေ ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဦးငွေက ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်ကောင်းပါတယ်။ အသက် ၇၀ ကျော်အထိ တွင်းရေကိုငင်ပြီး ခပ်လောင်းနိုင်သေးတယ်။ သစ်ပင်ကို တက်နိုင်သေးတယ်။

ဦးငွေက သူ့စိုက်တဲ့သစ်ပင်ကို ဒီအတိုင်း ကြီးထွားစေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတ်သင့်တဲ့ကိုင်းကို ခုတ်ပေးတယ်။ ပယ်သင့်တဲ့ကိုင်းကို ပယ်ပေးတယ်။ အဲဒီလို ပြုပြင်ရေးလုပ်တော့မယ်ဆိုတော့ သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာ လှေကားတစ်စင်းလည်း တင်ယူခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူ့အလှူ၊ သူ့ကုသိုလ်တစ်ခုက လူတွေ အရိပ်အာဝါသ ခိုနားစရာအတွက် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်ခုံတွေလုပ်ပြီး လှူတဲ့ကုသိုလ်ပါ။ ထိုင်ခုံကလည်း ဒီအပင်က မလိုတဲ့ကိုင်းတွေကို ခုတ်ရာ၊ ပယ်ရာကရတဲ့ အသားနဲ့ မြေကြီးမှာ တိုင် ၄ တိုင်စိုက်တယ်။ တိုင်မှာ တန်းစွပ်တယ်။ တန်းမှာ အခင်းရိုက်တယ်။ သံကို အခင်းရိုက်တော့မှ သုံးတာပဲ။ သူ့အပင် သူ့အသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ သူ့ထိုင်ခုံကို နားနေချင်တဲ့ လူတွေအတွက် သူက သူ့အပင်အောက်မှာပဲ ရိုက်လှူတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဘုရားကြီးမှာ ခေါင်းလောင်းထိုးဖို့ ကုက္ကိုသားတွေကို ဖြတ်ပြီးလှူတယ်။

ဦးငွေ ဒီလိုသစ်ပင်တွေ စိုက်နေတာကို လူတချို့က ဦးငွေဟာ ငွေကြေးချို့တဲ့ရှာသူ၊ ဆိုက်ကားနင်းမှ စားရသူမှန်းသိလို့ သူ့ကိုပိုက်ဆံလာလှူရင် သူက အလှူရှင်ကို “ကျွန်တော် ဒီပိုက်ဆံကိုမစားဘဲ ကျွန်တော် သစ်ပင်စိုက်ရာမှာ သုံးပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါ” လို့ မေတ္တာရပ်ပြီး ပျိုးအိုးဝယ်တာမျိုး၊ ရေပုံးကြီး

ဝယ်တာမျိုးတွေမှာ သုံးတယ်။ ဒါကလည်း အများအစား ရတာမျိုးမဟုတ် တော့ သူသုံးချင်တဲ့ဆီမှာ အတော်ပါပဲ။ ဦးငွေက အလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ ကြီးထွားရှင်သန်ပြီး အပင်ကြီးတွေမှာ သံပြားကလေး ဆေးနီသုတ်ပြီး စာလုံးအဖြူကလေးနဲ့ “သစ်ပင်ဒကာကြီး ဦးငွေ” ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တွေ ရိုက်ထားတယ်။

ဦးငွေကို ညီပုလေးရဲ့ “ဆံပင်ညှပ်တဲ့အကြောင်း” ဝတ္ထုနဲ့ “ဆာဟာရ သမုဒ္ဒရာ” ဝတ္ထုမှာပါတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဦးယုထင်က ကဗျာနဲ့ ကမ္မည်းထိုးပါ တယ်။

မာသာထရီဇာ၊ ကျောင်းအစ်မကြီး ဒေါ်ဦးဇွန်း၊ ရွက်ပုန်းသီး သူတော် စင်ကြီး ဦးကျော်လှ၊ ဆိုက်ကားသမားကြီး ဦးငွေ စတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ လူ့ လောကအတွက် ကိုယ်စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် စွမ်းဆောင်သွားခဲ့ကြ သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို စွမ်းဆောင်ဖို့အတွက် သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ တရားပြဟောကြားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝတ္တရားတစ်ခုအနေနဲ့ မလုပ်မနေရ တာဝန်ပေးထားလို့ လုပ်နေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

လူ့လောကမှာ လစ်ဟာနေတဲ့ ကိစ္စတွေကို မြင်ရတွေ့ရတဲ့အတွက် ဘယ်သူဖြင့် ကူပါဦး၊ ဘယ်ဝါဖြင့် ကယ်ပါဦး လုပ်မနေဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် “တာဝန်ယူစိတ်” မွေးပြီး ကိုယ်နိုင်သလောက် လုပ်ဆောင်သွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရောမမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေတာတောင် တယောထိုးမပျက် ဘူးဆိုတဲ့ နီရိုးဘုရင်လို လူစားမျိုးတွေ ပေါများလှတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူငယ် တွေ အားကျအတုယူမှားမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်။

ကိုယ့်အိမ်ခေါင်မိုး မီးမစွဲသေးသရွေ့ တစ်ဖက်အိမ် မီးလောင်နေတာကို လျစ်လျူရှုထားတတ်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ကြီးမားလှပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် “တာဝန်ယူစိတ်” ဆိတ်သုဉ်းမသွားစေဖို့ တတ်အားသမျှ လှုံ့ ဆော်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ စာရေးဆရာ ညီပုလေးရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဦးယုထင် က ဦးငွေကို ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ကဗျာရှည်ကြီးထဲက စာကြောင်းလေးတချို့ ကောက် နုတ်ဖော်ပြရင်း “တာဝန်ယူစိတ်” ကို ဦးချပူဇော်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဂုဏ်ပြုပါ၏

ဆိုက်ကားတစ်စင်း၊ တူးရွင်းတစ်ချောင်း
 ခမောက်ဆောင်းလျက်
 ရေလောင်းပုံးတင်၊ အရုဏ်ပြင်ဝယ်
 သစ်ပင်ပျိုးစိုက်၊ မှိုက်သရိုက်ရှင်း
 တလင်းမြေညှိ၊ ခလုတ်မထိ
 ဆူးမညီစေ၊ ခရောင်းညက်စေ
 ပန်းခင်းမြေသို့...
 တောင်ကတုံးကို
 ရောင်ထုံးပြုပြင် အလှဆင်ခဲ့
 ရွာကတုံးကို
 ရောင်ထုံးမှပြင် အလှဆင်ခဲ့
 လောကရင်ပြင် အလှဆင်တဲ့
 အို...သစ်ပင်ဒကာ
 သင်ဟာ မဟာသူရဲကောင်း ...။

.....

.....

.....

ဆိုက်ကားတစ်စင်း ကိုယ်တိုင်နင်းကာ
 တူးရွင်းပေါက်ပြား
 လက်ရုံးအားဖြင့်
 မြေသားမြေပြင် အလှဆင်သူ
 သူလိုလူကား မတစ်ထောင်ဖွား
 တစ်ယောက်သားမို့
 အရိမေတ္တေယျဘုရား
 ပွင့်လာငြားသော်
 သူကားရှေးဦး သူလျင်ဖူးကာ
 ကိလေသဝဋ် ကာမဝဋ်

ဝိဘာဂဝဋ် မစွပ်သူအား
လွတ်မြောက်သွား၍
နိဗ္ဗာန်ပြည်သား သည်ယောက်ျားကို
တို့ကား အတွေ့ပြုပါ၏။
တို့ကား အရေးပြုပါ၏။
တို့ကား အလေးပြုပါ၏။

ယုထင် (မန္တလေး)

လူ့အဖိုးတန်

ကိုလံဘီယာ အာကာသလွန်ပြန်ယာဉ် ပျက်သွားပြီး လူ့အဖိုးတန် အာကာသသူရဲကောင်း အမျိုးသမီး ၂ ဦးနဲ့ အမျိုးသား ၅ ဦး သေဆုံးသွားတဲ့ သတင်းကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ဟိုရောက်ဒီရောက် အတွေးတွေ ရောက်သွားမိပါတယ်။

ပထမဆုံးရောက်သွားတဲ့ အတွေးကတော့ ဒီသူရဲကောင်း ၇ ယောက်ကို သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ နိဘယ်ဆုတစ်ခုခု ပေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးဖြစ်ပါတယ်။ နိဘယ်ဆုထက် မြင့်တဲ့ဆုများရှိခဲ့ရင် အဲဒီအမြင့်ဆုံးဆုမျိုး ချီးမြှင့် ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ သိပ္ပံပညာအတွက်၊ လူသားအားလုံးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အာကာသခရီးဆိုတာ အသက်ဘေးအန္တရာယ် ဘယ်ကလောက် ကြီးမားများပြားတယ်ဆိုတာ အထွေအထူး ပြောနေဖို့တောင် မလိုတော့လောက် အောင် လူတိုင်းနားလည် သိရှိကြပါတယ်။ ဘေးမသိ ရန်မခ ပြန်ရောက်လာ ပြီကောရယ်လို့ စိတ်အေးလက်အေး နေလို့ရသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွဲငင် အား မရှိတဲ့ အာကာသပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုထိခိုက်မှုတွေ ပေါ်

ပေါက်လာမလဲဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြရတဲ့ ကိစ္စမျိုးကြီးပါ။

ဒါတွေကို သိသိကြီးနဲ့ အန္တရာယ်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ရင်ဆိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ တကယ့်အာဇာနည် သူရဲကောင်းများသာ ထားရှိနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးပါ။ လောကမှာ သေရမှာမကြောက်တဲ့သူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လူ့လောကအကျိုးအတွက်၊ လူသားများအတွက် ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်ချင်စွန့်ရပါစေဆိုတဲ့ လူစားမျိုးက ဘယ်လူမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် ရှားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သေဆုံးသွားကြရှာတဲ့ အာကာသသူရဲကောင်း ၇ ယောက်ကို လူ့လောကရဲ့ အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ပြုဆုကြီးတစ်ခုနဲ့ ဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကဆက်ပြီး ဖျတ်ခနဲရောက်သွားတဲ့ အတွေးက သေခြင်းတရားအကြောင်း အတွေးဖြစ်ပါတယ်။

လူ့လောကရဲ့ အမှိုက်သရိုက်ဖြစ်တဲ့ လူဆိုးလူညစ် လူတာတေလံတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ပေါများနေတဲ့အထဲမှာ လူ့အဖိုးတန်တွေကိုမှ ဘာကြောင့်များ သေခြင်းတရားက ရွေးရွေးပြီး ခေါ်သွားရတာလဲလို့ မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါတယ်။

မကျေမနပ်ဖြစ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ကိုယ်ကပိုင်စိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရောက်ချင်တဲ့အချိန် ရောက်လာပြီး သူခေါ်ချင်တဲ့သူကို ခေါ်သွားမှာပါပဲ။ သူ့ကို ကိုယ်ကမျှော်လင့်နေပေမဲ့ သူက ရှောင်ချင်ရှောင်သွားတတ်တာမျိုးပါ။ သေတော့မှာပဲလို့ ဆရာဝန်တွေ ကိုယ်တိုင်က ယူဆထားတဲ့ အခြေအနေမျိုး ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခုတော့လည်း သေခြင်းတရားအကြောင်း စိတ်ရှုပ်ခံ တွေးမနေတော့ပါဘူး။ ရောက်ချင်တဲ့အချိန်ရောက်၊ လာချင်တဲ့အချိန် လာပါစေပေါ့။ သူ ရောက်မလာခင်မှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကို လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်နေဖို့ပဲ အာရုံထားပါတော့တယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတာတွေ အပြီးသတ်ချင်မှ သတ်မှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုရင် နောက်လူတွေ ဆက်လုပ်ကြမှာပါပဲ။ မလုပ်သင့်တာဆိုလည်း ပစ်ထားလိုက်ကြမှာပေါ့။ စိတ်အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး မတွေးတော့တာပါ။ သေမှာကို

မကြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နေလို့ရသလောက် လူ့လောကမှာ ဆက် ပြီးနေချင်ပါသေးတယ်။

သေခြင်းအကြောင်း၊ အာကာသ သူရဲကောင်းတွေအကြောင်းကနေပြီး အတန်းထဲမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ခဏခဏမေးတတ်တဲ့ တစ္ဆေ ကြောက်တတ်တာ၊ ရေကြောက်တတ်တာ၊ လေယာဉ်စီးရမှာ ကြောက်တတ် တာ စတဲ့စတဲ့ ကြောက်စိတ်အမျိုးမျိုးတွေပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စဆီ အတွေးရောက်သွားပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုကြောက်စိတ်မျိုး လူတိုင်း မှာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။ ၁၀ မိနစ်တောင် ကြာအောင် မစီးရဲတဲ့ ဒလကူးတို့သင်္ဘောလေး မစီးရဲလို့ ပျော်ပွဲစားထွက်တိုင်း ကျန်နေရစ် ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသူလေးတွေ တော်တော်များများ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ပင်လယ်ကို မမြင်ဖူးကြတော့ မြစ်လောက်ကို အကျယ်ကြီး ထင်နေကြရှာတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အပြစ်မတင်မိပါဘူး။ ပြင်ပလောကနဲ့ ထိတွေ့မှုတွေ အမြဲတမ်း လုပ်နေရတဲ့သူတွေလည်း ဒီလိုကြောက်တတ်တာမျိုး ရှိကြတာပါပဲ။

ထင်ရှားတဲ့ သာဓကတစ်ခု ပြရရင်တော့ အင်္ဂလန်က အာစင်နယ် ဘောလုံးအသင်းမှာ တစ်ချိန်က မရှိမဖြစ် ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးဖြစ်ပြီး နယ် သာလန်အသင်းမှာလည်း အမြဲတမ်း ပထမလက်ရွေးစင်နေရာ ယူထားနိုင်ခဲ့ တဲ့ ဘောလုံးသမား ဒင်းနစ်ဘားကမ့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြချင်ပါတယ်။ ဘား ကမ့်က လေယာဉ်စီးရမှာကို သေမလောက် ကြောက်တတ်ပါတယ်တဲ့။ အနိုင် နိုင်ငံ လှည့်လည်ပြီး ဘောလုံးကစားရတဲ့အခါ ဥရောပနိုင်ငံတွေဆိုရင် သူက အသင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ လေယာဉ်စီးပြီး အတူလိုက်လေ့မရှိပါဘူး။ ကား မောင်းပြီးသာ သွားပါတယ်။ ကားနဲ့သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခါမျိုး၊ လေယာဉ် စီးရတဲ့အခါမှာလည်း လေယာဉ်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ အောင်ကို သွေးပျက်နေလေ့ ရှိပါတယ်တဲ့။

သူ ကြောက်မယ့်သာ ကြောက်တာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ် လေယာဉ်ပျက်ကျလို့ အသက်ဆုံးရှုံးရသူဦးရေထက် ကားတိုက်လို့ သေဆုံးရ သူဦးရေက ၁၀ ဆမက ပိုများပါတယ်။ ဒါကိုသူလည်း မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိတာက တခြား၊ ကြောက်တာက တခြားစီပဲ ဖြစ်လေတော့ ဘားကမ့်ကတော့ ခုထိ လေယာဉ်စီးရမှာ ကြောက်နေဆဲပါပဲ။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက ကြောက်စိတ်ပျောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တိုင်း သေတတ်တာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း သာဓကကလေးတွေဆောင်ပြီး ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ အမြဲပြောတတ်တာကတော့ ပထမဆုံး ကမ္ဘာ့အာကာ သသူရဲကောင်း ယူရီဂါဂါရင်ရဲ့ အကြောင်းပါ။ ဂါဂါရင်ဟာ ဘယ်သူမှ မစမ်းသပ်ရသေးတဲ့ အာကာသခရီးကို ပထမဆုံး စွန့်စားသွားတဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်။ အာကာသခရီးကို အောင်မြင်စွာ သွားနိုင်ခဲ့တဲ့ ဂါဂါရင်ဟာ သေမယ့် သေတော့ ရိုးရိုးလေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျပြီး သေသွားခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ထပ် ပြောလေ့ရှိတဲ့ သာဓကကတော့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား အကြောင်းပါ။ ၆၀ ဦးပိုင်းကာလက ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ပါ။ ကားနာမည်က "The one that got away" ဖြစ်ပြီး Hardy Kruger ဆိုတဲ့ ဂျာမန်မင်းသား က သရုပ်ဆောင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသားက ကိုယ်ငယ်စဉ်က အင်မတန်ကြိုက်ခဲ့၊ စွဲခဲ့တဲ့ ဂျိမ်းစ်ဒင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူရုံမက သရုပ်ဆောင်ပုံ ကလည်း ဂျိမ်းစ်ဒင်းလို မထိတရီ မျက်နှာပေးနဲ့ မှုန်တေတေ မာကျောကျောမို့ မျက်စိထဲ စွဲနေမိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက် ကြာတဲ့အထိ နာမည်သိပ်မကြီးလှတဲ့ ဒီမင်းသားနဲ့ ဒီရုပ်ရှင်ကားကို မှတ်မိနေသေးတာပေါ့။

ရုပ်ရှင်က စစ်အတွင်းက နာမည်ကြီး ဂျာမန်လေတပ် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာမန် လေတပ်ဗိုလ်က အင်မတန် သတ္တိကောင်းတာမို့ မဟာမိတ် လေယာဉ်မှူးတိုင်း သူ့ကို လန့်နေ ကြရပါတယ်။ လေထဲမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့မိလို့ကတော့ သူက တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုးပြီး တိုက်တတ်ပါတယ်။ မဟာမိတ်လေယာဉ်တပ် အတော်များများကို ပစ်ချခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတော့ သူ့လေယာဉ် ပစ်ချခံရလို့ လေထီးနဲ့အဆင်း မှာ သုံးပန်းဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ကို သုံးပန်းစခန်းမှာထားတုန်း ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် လေယာဉ်ပျက်ပြီး ပြန်အဖမ်းခံ ရပါတယ်။ ထားလေရာ အကျဉ်းထောင်တိုင်း၊ သုံးပန်းစခန်းတိုင်းမှာ ထွက် ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာကြောင့် နေရာတစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းထားရ ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လုံခြုံမှုအရှိဆုံး အကျဉ်းထောင်တစ်ခုကို ပြောင်းပို့ တာခံရပါတယ်။ အဲဒီထောင်ကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မဟာမိတ်စစ်ဗိုလ်ကို

သူက လွတ်အောင်ပြေးမယ်၊ တားနိုင်ရင် တားပေတော့လို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ မသိအောင် အမျိုးမျိုး ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး လိုဏ်ခေါင်းတူးကာ သူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကြီးပြီးသွားတော့ မဟာမိတ်တပ်တွေက သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ပေးအပ်ပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ပြီးလို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ်။ စစ်အတွင်း အကြိမ်ကြိမ် လေယာဉ်ပျက်ကျတုန်းက မသေခဲ့ပါပဲ စစ်ကြီးပြီးမှ ကားလမ်းပေါ်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ သူ့အဖြစ်က တော်တော်ဆန်းကြယ်ပါပေတယ်။

သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်ပြီး ရှောင်ပုန်းလို့ရရင်ဖြင့် ကြောက်ပါ၊ ပုန်းပါ။ ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ခုတော့ ကိုယ်ကဘယ်လောက် ကြောက်ကြောက်၊ ဘယ်လောက်ရှောင်ရှောင် လွတ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး တွေးကြောက်နေမှာလဲ။ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ လူညွန့်တုံးသွားစေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကလေးတွေကို ကြောက်စိတ်မရှိအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဂါဂါရင်လို အာကာသ သူရဲကောင်းတွေအကြောင်း၊ မျက်စိမမြင်ဘဲနဲ့ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကိုရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့သူအကြောင်း စတာမျိုးတွေကို ကျောင်းဖတ်စာထဲ ထည့်သွင်းပေးဖို့ လိုပါတယ်။ သရဲနဲ့ခြောက်၊ ငရဲနဲ့ခြောက် ဆိုတာမျိုးတွေ မလုပ်မိကြအောင်လည်း လူကြီးတွေက သတိထားသင့်ကြပါတယ်။

ကလေးဘဝကတည်းက အခြောက်အလှန့် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးဟာ ကြောက်တတ်တဲ့လူငယ်လေး ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကြောက်တတ်သူဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်သူ၊ ထူးချွန်ထက်မြက်သူတစ်ဦး ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။ မိဘတိုင်းဟာ မိမိသားသမီးကို အောင်မြင်သူ၊ ထူးချွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်စေချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့အတွက် စနစ်ကျမှန်ကန်တဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မှု၊ သင်ကြားပြသမှု ပြုလုပ်ဖို့လိုတယ် ဆိုတာကို တော့ တယ်ပြီးအလေးထားလေ့ မရှိကြပါဘူး။ တချို့က အလေးထားပေမဲ့ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို မသိရှိကြပါဘူး။ နာမည်ကြီးကျောင်း၊ နာမည်ကြီးကျူရှင်အပ်လိုက်ရင် တာဝန်ကျေပြီလို့ ယူဆနေကြသူသာ များပါတယ်။ ဒါကြောင့်

“ကလေးတွေကို ပြုပြင်ချင်ရင် မိဘတွေကို အရင်ဆုံး ပြုပြင်ပါ” ဆိုတဲ့စကား ဖြစ်လာရတာပေါ့။

ဒီနေ့ခေတ် မိဘတိုင်းဟာ သားသမီးတွေကို “ဒီ” ၅ လုံး၊ “ဒီ” ၆ လုံးတွေနဲ့အောင်ပြီး ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်လာဖို့လောက်ကိုသာ အမြင့်ဆုံး ရည်မှန်းချက်အဖြစ် ထားရှိတတ်ကြပါတယ်။ လူ့လောကအတွက် အဖိုးတန်တဲ့ “လူ့အဖိုးတန်” လေးတွေ ဖြစ်လာစေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုး ထားရကောင်းမှန်း သိသူနည်းပါးလှပါတယ်။

ရာထူးကောင်းကောင်း၊ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရှိသူတိုင်းကို “လူ့အဖိုးတန်” လို့ သတ်မှတ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလံဘီယာ လွန်းပြန်ယာဥ်နဲ့အတူ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရှာတဲ့ အာကာသ သူရဲကောင်း ၇ ဦးလို့ အများအကျိုး၊ လူသားများအကျိုးအတွက် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့စိတ် ရှိသူမျိုးကိုသာ “လူ့အဖိုးတန်” လို့ သတ်မှတ်ကြောင်း ကလေးတွေသိစေဖို့ မိဘများက ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း နှိုးဆော်လိုက်ချင်ပါတယ်။

လူငယ်တွေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနိုင်ပါစေ

ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဆရာပီသအောင် လုပ်လေ ပင်ပန်းလေပါပဲ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်လို နိုင်ငံမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရ တာက တခြားနိုင်ငံတွေမှာထက် ပိုပြီးပင်ပန်း၊ ပိုပြီးတာဝန်ကြီးတယ် ထင်ပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာက “ဆရာ”ဆိုတာ အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သဘောထားကြတာကြောင့်၊ တပည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများက မိဘနဲ့တန်းတူ လေးစားရိုကျိုးကြပါတယ်။ မိဘကို အားကိုးအားထားပြုသလို ဆရာများကိုလည်း အားကိုးအားထား ပြုကြပါတယ်။

တစ်ခါတလေဆိုရင် မိဘကိုတောင် ဖွင့်မပြောတဲ့ကိစ္စမျိုးကို ဆရာဆီ လာပြီး ရင်ဖွင့်ရင်း တိုင်ပင်နှိုးနှောကြ၊ အကြံတောင်းကြ လုပ်တတ်ကြသေး တယ်။ ဒါတင်မက တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများကိုယ်တိုင်က သူတို့ပြောလို့ဆိုလို့ မရတဲ့ သားသမီးများကို ပြောဆိုဆုံးမပေးဖို့ လာပြီးအကူအညီ တောင်းတတ် ကြပါသေးတယ်။

ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်မျိုး သင်ကြားတဲ့ ဆရာမဟုတ်ဘဲ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး အရွယ်မျိုးစုံကို အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်ပေးတဲ့ဆရာဖြစ်

တော့ ပိုဆိုးပါတယ်။ စကားပြောသင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝအရ သင်တန်း သားတွေကို စကားပြောအောင် လုပ်ရပါတယ်။ သတ်မှတ်စာအုပ် မထားဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ပြောချင်ရာပြော၊ လေ့လာချင်ရာ လေ့လာ၊ ဆွေးနွေး ချင်ရာ ဆွေးနွေး၊ ပါးစပ်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောနေရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ စနစ်နဲ့ သင်ကြားလေ့ကျင့်တာ ဖြစ်လေတော့ စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး ကိုယ့်ဝိုင်းနဲ့ ကိုယ် ပြောချင်ရာပြောကြစမ်းလို့ ခိုင်းရပါတယ်။ အဲဒီလို သူတစ်မျိုး၊ ငါတစ်ဖုံ ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြ လုပ်ရင်းကနေ လေးနက်တဲ့ အကြောင်း အရာမျိုး ရောက်ချင်လည်း ရောက်သွားပါတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ သဘာဝ အလျောက် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းလည်း ဆွေး နွေးငြင်းခုံကြတဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမျိုးတွေ ပြောကြဆိုကြတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ သူတို့ ချင်း ဆွေးနွေးငြင်းခုံလို့ အတောမသတ်နိုင် ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဆရာပါဝင်ရောက် ဆွေးနွေး ရှင်းလင်းရပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ တစ်ခါတလေ တစ်ဦး တစ်ယောက်က သူ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲ ပြဿနာ စတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ထုတ်ပြောပြီး ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပေးပါ၊ အကြံပေးပါ စသဖြင့် ပြောတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး ကျောင်းဆရာ လုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့ မဖြေရှင်းဖူး တဲ့ ပြဿနာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပညာတစ်ပိုင်း တစ်စနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမယ် ကြံရွယ်နေတဲ့သူများကို အကျိုးသင့်အကြောင်း သင့် ရှင်းပြပြီး ပညာသင်ရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်သင်ဖို့၊ ရည်မှန်းချက် ထမြောက် အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ နားချရတဲ့အခါမျိုး ရှိသလို၊ ကလေးတစ်ယောက် ရပြီးခါမှ လင်မယား ကွာမယ်ရှင်းမယ် လုပ်ကြတဲ့ တပည့်ကျောင်းသူ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျောင်းသားရဲ့ကိစ္စကို ကြားဝင်ပြီး ကိုယ့်သားသမီးငယ်လေးကို Broken Family အိမ်ထောင်ပျက် မိဘများရဲ့ သားသမီးမဖြစ်စေဖို့ တာဝန် ရှိကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပျက် မိဘများရဲ့ သားသမီးများဟာ Problem Child ကလေးဆိုးကလေးတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ၊ ကြား ဖူးသမျှ ရှင်းပြအောင်သွယ် လုပ်ရတာမျိုးလည်း ကြုံရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါ တလေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိုယ့်ကျောင်းသူကျောင်းသား တပည့်မဟုတ်ပါ။

ဘဲနဲ့ တပည့်များကတစ်ဆင့် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါလာတတ်ကြတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ တပည့်တစ်ယောက်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်း ဒါမှမဟုတ် သူ့ညီအစ်ကို မောင်နှမများရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ တစ်ရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားပေးဖို့၊ အကြံတောင်းဖို့ဆိုပြီး ခေါ်လာတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီထက်ပိုပြီး ထူးဆန်းတာကတော့ ကိုယ့်တပည့်လည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်တပည့် ခေါ်လာတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်မြို့တစ်ရွာကနေ စာလှမ်းရေး မိတ်ဆက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေ ရင်ဖွင့်တိုင်တည်တာ၊ အကြံဉာဏ်တောင်းတာ စတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ အနှစ် ၂၀ ဆရာသက်အတွင်း အဲဒီကိစ္စမျိုး တော်တော်လေးကြုံဖူးပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ မသိမကျွမ်း မမြင်ဖူးပါဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ တိုင်ပင်နှီးနှောတာ၊ အကြံတောင်းတာဆိုတော့လည်း (သူတို့ကလည်း ဆရာတပည့်အဖြစ် မှတ်ယူပါ၊ သွန်သင်ညွှန်ပြပါ စသဖြင့် ပြောကြ၊ ရေးကြတာဆိုတော့) အဝေးသင် တပည့်များအဖြစ် သဘောထားပြီး စာပြန်ရေးရ၊ အားပေးရ လုပ်ရတာပါပဲ။

အခု အဲဒီလို စာကလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြချင်ပါတယ်။ လူအမည်၊ မြို့အမည်များ ပြောင်းထားတာကလွဲပြီး အားလုံး မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကလေးမလေးက ၁၀ တန်း ၂ ခါကျလို့ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျနေချိန်မှာ လှမ်းစာရေးပြီး အကြံတောင်းတာပါ။ ဇွဲမလျော့ဘဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့တာတွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ အပြင်ဖြေအဖြစ် ဆက်ဖြေဖို့ အကြံပေးရင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာစေမယ့် စာအုပ်ကလေးတွေ ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ သူ ၁၀ တန်း အောင်ပြီးပါပြီ။

ဆရာ

သမီး ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးက ()မြို့က () ပါ။ သမီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဆရာ့ကို လာတိုင်ပင်သေးတယ်လေ။ သမီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားမလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်းလည်း ရှင်းပြရင်း သမီးရဲ့ ခံစားချက်တွေလည်း ရင်ဖွင့်ချင်တာမို့ ဆရာ့ဆီ စာရေးလိုက်ရတာပါ။

ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းကနေ ယနေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝ ရောက်သည်ထိ စဉ်ဆက်မပြတ် သင်လာခဲ့ရာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး အကြောင်းတွေပါ။ သမီးဟာ ဒီသင်ခန်းစာတွေကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် တိုင်းတစ်ပါးမှာ အလုပ်သွား လုပ်ဖို့ ဘာကြောင့်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ဆရာ့ကို သမီးပြောပြပါရစေ။

ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို သမီးကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ခဲ့တာ သမီးအသက် ၁၆ နှစ်ကနေ ၂၃ နှစ်အထိပါ။ သမီး စာတွေကြိုးစားခဲ့တယ်။ အလုပ်တွေ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ခါးသီးမှုပေါင်းစုံကို အကြိတ်ခံရင်း ခက်ခဲတဲ့ ရက်စွဲများစွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်။ သမီးမှာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ပါပဲ။

“ကံ” ကို သမီးမယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကိုတော့ အားစိုက်ခဲ့ တယ်။ အချိန်တွေအများကြီးသာ ကုန်သွားတယ် သက္ကရာဇ်တွေသာ ပြောင်း သွားတယ်။ သမီးရဲ့ရည်မှန်းချက်က ဝေဝါးလျက်က ဝေဝါးဆဲပဲ။ သမီးက ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို လိုချင်တယ်။ ရအောင်ယူချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်လ ၃ သိန်းလောက် ရတယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ (အစ်မတစ်ယောက်ကလည်း အရင်းအနှီး သူရှာပေး မယ်လို့ ပြောထားတာကိုး) အမှန်ဆို ဒီကိစ္စကို ဆရာ့ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ ထွက် သွားလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝမှာ ဆရာ့ကို အလေးထားတယ်။ သမီးလုပ်မယ့်ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် ဆရာရဲ့အဆုံးအဖြတ်၊ အကြံဉာဏ် ဟာ မှန်လိမ့်မယ်လို့ သမီးယုံကြည်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီ သမီး အရောက်လာပြီး ပြောပြခဲ့တာပါ။ သမီး မသွားဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်း ၄ ချက်ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ . . .

- (၁) သမီးကို ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်က အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ပျက်သွားတယ်။
- (၂) ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ ဖေဖေရဲ့အခြေအနေကို သမီးထည့်တွက် လိုက်တယ်။

- (၃) သမီးမိဘတွေ ချန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားသွားပြီး သူများအလုပ် လုပ်ပေးရတဲ့ ကျွန်မျိုး မရှိစေချင်ဘူး။
- (၄) မသွားစေချင်တဲ့ဘက်ကို အားသန်တဲ့ ဆရာလူထုစိန်ဝင်းရဲ့ စေတနာနဲ့ အကြံဉာဏ်ကို သမီး ယုံကြည်လက်ခံပါတယ်။

ဒီအကြောင်းရင်းတွေကြောင့် သမီး အလုပ်သွားမလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာ ဆရာ့ကို သိစေချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ အရင်တုန်းကဆို သမီးဟာ အရမ်းအောင်မြင်ချင်တယ်။ မအောင်မြင်မှာ သေမလောက် ကြောက်ရွံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သမီးဟာ မအောင်မြင်မှာ မစိုးရိမ်တော့ ဘူး။ ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေကို သမီးမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ရင်ဆိုင် ရတော့ ကံကြမ္မာကို နည်းနည်းယုံလာပြီ။ ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ချက်ကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ ပြောင်းလွှဲပစ်နိုင်ပါမလဲ။ သိပ်မအောင်မြင်ချင် တော့သလိုပဲ။ အလိုလောဘတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားလို့နဲ့တူပါတယ် ဆရာရယ်။

အရင်ကဆိုရင် သမီးတို့ အိမ်နောက်ဖေးကနေ ရွံစေးတွေ၊ ဗွက်တွေကို သမီး သိပ်ရွံ့ခဲ့တာ။ ငါ ဒီဘဝကလွတ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ သမီးဟာ အဲဒီဗွက်တွေကို အရင်ကအမြင်မျိုးနဲ့ မကြည့် တော့ဘူး။ ဗွက်တွေကြားက ဆင်းရဲလှတဲ့ ဘဝရယ်လို့လည်း မနာကျင်တော့ ဘူး။ ဗွက်တွေကိုကြည့်ပြီး ဗွက်တွေလို့ပဲ မြင်လိုက်တယ်။ သုံးစရာပိုက်ဆံ မရှိရင် စိတ်ညစ်မနေတော့ဘူး။ မသုံးဘဲ နေလိုက်တယ်။ အရင်က အင်္ဂလိပ် စာတွေ လေ့လာရင် စိတ်ထဲမှာ ငါတစ်နေ့ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးရှိ တယ်။ အခုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ သမီးနှလုံးသားထဲက အူလှိုက်သည်းလှိုက် မရယ်မောတာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ။ (ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို နာကျင် လွန်းလို့ပါ) ဒါပေမဲ့ သမီးအခု အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ရယ်မောနေမိတယ်။ သမီးစိတ်ထဲမှာ အရင်တုန်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာက “တစ်နေ့ကျရင် ငါအောင်မြင်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်အခါ ရောက်လို့မှ မအောင် မြင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ သတ်သေပစ်မယ်” ဆိုတဲ့ အတွေး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တကယ်ချထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှုံးနိမ့်နေတဲ့ဘဝနဲ့ လောကကြီးမှာ သမီး တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်လို့ပဲ။ အဲဒီလောက်ထိ စိတ်အားထက်သန်ခဲ့တဲ့ သမီးဟာ ခုချိန်မှာ ဒီလောက်ထိ

စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ သွေးအေးအေးနေနိုင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်အံ့ဩမိတယ် ဆရာ. . . ။

မြင့်မားတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို သမီး တက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အရမ်းပင်ပန်း တာပဲ ဆရာ၊ (နွမ်းဟိုက်နေချိန်မှာ အားပေးဖော် မရှိခြင်းဟာလည်း စိတ် မကောင်းစရာပါပဲ) သမီး အခု လှေကားထစ်လေးတွေရဲ့ အောက်ဘက်ကို ဆင်းစမ်းကြည့်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတွေထဲ ဝင်စမ်းကြည့်တယ်ပေါ့ ဆရာ။ မနက်ဆို ထန်းလျက်၊ ညဆို ငါးပိနဲ့ ထမင်းစားနေတဲ့လူတွေက သူတို့ဟာ ထမင်းမငတ်သေးဘူး ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ သမီးမပျော်ဘဲ ငိုကြွေး၊ နာကျင်၊ ကြေကွဲ၊ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ ဘဝမှာ ထူထပ်ခဲ့တယ် ဆရာ။ သမီး ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အပြည့်အဝ ခံစားကြည့်ချင်နေမိတယ်။

လူနေမှု အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဧည့်ခန်းတစ်ခုရဲ့ ဆက်တီပေါ်မှာ ဇိမ် ရှိရှိထိုင်ရင်း ဂြိုဟ်တုကလွင့်တဲ့ လိုင်းပေါင်းစုံကို ကြည့်ချင်တာ သမီးရဲ့ အိပ်မက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းကိုမော့ဖို့ ခွန်အားမရှိတော့တဲ့အတွက် ငြိမ် သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တိမ်တွေရဲ့အရောင်နဲ့ ရေညှိရေမှော် ပင်လေးတွေရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ငေးနေရတာ သမီးရဲ့လက်ရှိဘဝပါ။ သမီး မျက်စိရှေ့မှာတော့ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေနဲ့ ရေညှိပင်လေးတွေက ရောယှက်လို့ တကယ်တော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝတွေကမှ တကယ်မိုးနဲ့မြေ . . . ။

လသာတဲ့ညတွေက သမီးကို ရူးသွပ်စေတယ်ဆရာ။ လူငယ်ဘဝကို ကူးပြောင်းစအရွယ်မှာ သူများထက်သာချင်၊ ထူးချွန်ချင်၊ အောင်မြင်ချင်တဲ့ သမီးရဲ့ ရင်ထဲကအသိနဲ့ သမီးစွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ခဲ့တဲ့တက်ကျမ်းတွေက ခုချိန်မှာ သမီးကို ရူးသွပ်ခြင်းသက်သက်ပဲ ပေးတော့မှာလားဆရာ။ အခုဆို ကလေးတွေက သမီးကိုမေးတယ်။ တက်ကျမ်းတွေဖတ်တာ ကောင်းလား တဲ့။ သမီး အလိုအလျောက် ပြုံးမိသွားတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့လူချင်း အတူတူ တောင်မှ တဲစုတ်တစ်လုံးတောင် မပိုင်တဲ့ လူဆင်းရဲ၊ ထမင်းနပ်မမှန်တဲ့ လူဆင်းရဲဆိုပြီး ကွာသေးတာပဲ။ တက်ကျမ်းတွေ အများစုက နိုင်ငံခြားက ဖြစ်ရပ်တွေကို ဘာသာပြန်ထားတာ။ 'ဝိ' လုပ်ဖို့ဆိုတာက 'ဝ' မရှိလို့မှ မဖြစ်တာ။ 'ဝ'ကို မပိုင်ဆိုင်ဘဲနဲ့ 'ဝိ'ကို ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ရမယ် မထင်ပါ ဘူး။ ပိုက်ဆံ ၅၀ဝိ/- လောက်မှ မရှိရင် တစ်နပ်စာတော့ငတ်ပြီ။ ပိုက်ဆံ

၈၀၀၀/-လောက် မရှိရင် ကျောင်းအပ်လို့မရဘူး။ ပိုက်ဆံ ၂၀၀၀၀/-လောက် မရှိရင် ကွန်ပျူတာသင်လို့ မရဘူး။ အဖေကတော့ ပြောပါတယ်။ “ထမင်း စား ကျွန်ခံလုပ်ပေါ့” တဲ့။ သူ့နောက်ကွယ်မှာ သမီးတို့ ဝိုင်းရယ်မိတယ်။ ခေတ်ချင်းက ဘာမှမဆိုင်တော့တာဘဲ။ ဒီတော့ ရူးသွပ်စွာ အောင်မြင်နေချင် မယ့်အစား ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်နဲ့တူပါတယ် ဆရာ...။

နောက်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ နှလုံးသားရေးရာပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီကောင် လေးနဲ့ သမီးနဲ့က ပထမနှစ်တုန်းက စခင်တာပါ။ သူတို့က သမီးတို့ထက် ချမ်းသာပါတယ်။ သမီးဘဝမှာ ရည်းစားထားဖို့ အစီအစဉ် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တာဟာ အောင်မြင်ချင်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးနေလို့ပါ။ ဒီကောင်လေးနဲ့က လည်း စာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရင်းနဲ့ ခင်သွားတာပါ။ ထူးဆန်းတာတစ်ခု က သမီး သူ့ကို အရမ်းခံစားလို့ ရတာပဲ။ သမီးက ‘ဂျူး’ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး တော်ရုံယောက်ျားဆို အထင်မကြီးတတ်သူပါ။ ခက်တာက အဲဒီကောင်လေး က ရုပ်လည်းသိပ်မချော၊ စာလည်း သိပ်မတော်ဘဲနဲ့ သူ့ကိုမှ သမီးက သံယောဇဉ် တွယ်နေမိတယ်။ သူကလည်း သမီးကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ သူက ချမ်းသာတော့ သမီးမှာ သူ့ကိုသံယောဇဉ်ရှိလျက်နဲ့ နောက်ဆုတ်ဖို့ပဲ ပြင်နေမိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အရမ်းသိမ်ငယ်တယ်။ အခုသမီး စိတ်ညစ်တာက သမီး နောက်ဆုတ်ရမလား၊ ရှေ့တိုးရမလား ဆိုတာပဲ။

ရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေကို အရေးတယူ နားလည်ပေးတဲ့ ဆရာ့ကို ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သမီးအမေလို သဘောထားပြီး သမီးရေးပြ (ပြောပြ) နေတာပါ။ မအားလပ်တဲ့ ဆရာ့ကို စာပြန်ခိုင်းရမှာ အားနာပေမဲ့ အားနာနာနဲ့ ပဲ ‘စာပြန်ပေးပါ’ လို့ ပြောရတော့မှာပဲ ဆရာ။

သမီးရင်ထဲက ဒီအပူတွေကို သမီး ဆရာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောပြရတာ ဆရာ့ကိုသာလျှင် ယုံကြည်လေးစားစွာ ချစ်ခင်ရလို့ပါ။

ဆရာ ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ။

ချစ်တပည့်
()

ကလေးမလေးမှာက မိခင်ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တော့ ဖခင်ရဲ့ အုပ်ထိန်း

မူနဲ့သာ နေရတာပါ။ မောင်နှမလည်း အတော်များပါတယ်။ ဖခင်က မြို့နယ် ကလေးတစ်ခုက မြို့နယ်အရာရှိအဆင့် ဝန်ထမ်းပါ။ ဝန်ထမ်းလစာနဲ့ သား သမီးကများပြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကိုအုပ်စီးမယ့် အိမ်ရှင်မ ကလည်း မရှိဖြစ်လေတော့ ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနေထိုင်နိုင်ခြင်း ရှိပုံမရပါဘူး။ ကလေးမလေးကလည်း ဝတ်ချင်စားချင် လှချင်ပချင်တဲ့အရွယ် ဖြစ်လေတော့ သူ့လက်ရှိဘဝကို မကျေနပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ မကျေနပ်ရာက ထွက်ပေါက် ရှာတဲ့အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့အထိ ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့သေး တယ်။ အဲဒီကာလက လာပြီးတိုင်ပင် အကြံဉာဏ်တောင်းခံတာပါ။ အဲဒီ ကျမှပဲ ဒီကလေးမလေးကို လူချင်းတွေ့ဖူးရပါတော့တယ်။

ကလေးမလေးကို မသွားသင့်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ထပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ခု ဒီစာလေး ရောက်လာမှ နိုင်ငံခြား မသွားဖြစ်တော့ကြောင်း သိရတာပါ။ ကလေးမလေးက စာလေးပေလေး ဖတ်တဲ့ဝါသနာ ရှိပါတယ်။ တက်ကျမ်းတွေဘာတွေ ဖတ်ရာက အောင်မြင် သူတွေကို အားကျစိတ်တွေ ဖြစ်လာဟန်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကျ တော့ သူပြောသလိုပါပဲ။ “ဝ”မှ မရှိဘဲ “ဝိ” လုပ်လို့မရ ဖြစ်လေတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ အတော်ကျနေပုံ ရပါတယ်။ အဲဒီလို အရွယ်ရောက်ပြီး မိန်း ကလေးတွေ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျဆင်းချိန်ဟာ ရည်းစားရတတ်တဲ့ အချိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျရာ၊ စိတ်ညစ်ရာက ရင်ဖွင့်ဖို့၊ တိုင်ပင်ဖို့၊ နောက်ဆုံးမှာ ပခုံးပေါ်ခေါင်းမှီပြီး ငိုကြွေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာလေ့ရှိ ပါတယ်။

အဲဒီကာလမျိုးမှာ ရတတ်တဲ့ ရည်းစားဟာ တကယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ အတွေ့အကြုံအရတော့ မဟုတ်တာ များပါ တယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေချိန်မှာ ရင်ဖွင့်ဖို့ အဖော်သဟဲကို လိုချင်နေချိန် မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို “အချစ်” လို့ အထင်ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီ အကြောင်း တော်တော်များများကို “လူငယ်နဲ့အချစ်” ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာအုပ်ကလေးကိုပဲ ဒီကလေးဆီ ပို့လိုက်ပါတော့တယ်။ ဆုံးဖြတ်တာတော့ သူ့ဟာသူပဲ စဉ်း စားဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။

ဒီကလေးမလေးလိုပဲ လူငယ်မှန်သမျှ “အောင်မြင်လိုစိတ်” နဲ့ “ကြီးပွားချမ်းသာလိုစိတ်” ရှိမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ၂ ခုကို မလိုချင်တဲ့သူရယ်လို့ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ ပုထုဇဉ်လူသားမှန်ရင် အောင်မြင်ချင်တာ၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တာ ဓမ္မတာသဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားသူကတော့ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် တော်တော်နည်းပါလိမ့်မယ်။ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းတောင် ရှိပါ့မလားမသိဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်မလာတဲ့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းသော လူတွေ စိတ်ညစ်ပြီး သတ်သေသွားကြသလား။ မသေပါဘူး။ အဆိုးဆုံး အခြေအနေထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖန်တီးရင်း လူ့ဘဝခရီးကို ဆက်သွားနေကြတာပါပဲ။

ဒီကလေးမရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ အခုလမ်းမှန်ပေါ် ရောက်နေပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ အရင်ကလို အမြင့်ကိုချည်း မော့ကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမနေတော့ပါဘူး။ အောက်ကိုငုံ့ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့လူတွေကို မြင်တွေ့ပြီး ဖြေသိမ့်နေနိုင်ပါပြီ။ အခက်အခဲတွေကြားထဲကပဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေနိုင်ပါပြီ။ လူ့ဘဝမှာ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ရယ်မောနိုင်ခြင်းဟာ အောင်မြင်တာ၊ ကြီးပွားချမ်းသာတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကြီးပွားချမ်းသာနေပေမဲ့ မရယ်မောနိုင်သူတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျတာ၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ အများအားဖြင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားတဲ့စိတ်က ပေါ်ပေါက်လာတတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်ထက်သနားစရာ ကောင်းတဲ့လူတွေ အပုံကြီးရှိပါသေးလားလို့ ကြည့်တတ်၊ တွေးတတ်ရင် စိတ်ညစ်တာ ပြေပျောက်သွားနိုင်တယ်။ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်အိမ်ပိုင်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာပဲ အောင်းမနေပါနဲ့။ အိမ်နားပတ်ဝန်းကျင်ကို ထွက်ကြည့်ပါ။ လူတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံပါ။ အဲဒီအခါ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူတွေ ရှိသလို ကိုယ့်ထက် အဖြစ်ဆိုးတဲ့၊ ဘဝမလှတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိပါသေးလားဆိုတာ သိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကလေးမလေးဆီ သီးသန့်စာရေးလိုက်တာထက် ဒီကလေးမလေးမျိုးတွေ အားလုံးသိရ၊ ဖတ်ရအောင်

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ရေးလိုက်တာကောင်းမယ် ယူဆပြီး ဒီစာရေးဖြစ်
သွားတာပါ။ ပြီးမှ ဒီဆောင်းပါးပါတဲ့ စာအုပ်ကို ကလေးမလေးဆီ ပို့ပေး
လိုက်ပါမယ်။

အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ချင်သူများအတွက်

“ကျွန်တော့်သမီးက အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့တော့ရပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ စကားလည်း မပြောနိုင်၊ သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း မဖတ်နိုင်ပါဘူး။ သံရုံးတွေကဖွင့်တဲ့ သင်တန်းတွေလဲ တက်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလောက် တိုးတက်မလာဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး စကားပြောသင်တန်းဆရာ လုပ်လာတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဒီစကားမျိုး နေ့တိုင်းကြားခဲ့ရပါတယ်။ သင်တန်းလာတက်ကြတဲ့ လူအားလုံးလိုလိုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့ ဆရာမတော့ လုပ်နေပါရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတော့ မပြောတတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေတော့ မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေတော့ ဖြစ်လာပါရဲ့၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံတဲ့အခါကျတော့ ပြောတတ်ဖို့ဆိုတာထား၊ သူပြောတာကိုတောင်မှ သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း မရှိကြပါဘူး။

မကြိုးစားကြလို့လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခေတ်ကလေးတွေလောက် တပင်တပန်း ကြိုးစားအားထုတ်ကြတာမျိုး တွေတောင်မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကိုယ့်ခေတ်၊ သူတို့မိဘတွေ ခေတ်တုန်းကလည်း သူတို့လို သင်

တန်းတကာ၊ ကျူရှင်တကာ လည်တက်နေရတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ ခများတွေကျတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျူရှင်တွေနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေကြရရှာ တာပါ။ အိမ်ဆိုတာ အိပ်ဖို့နေရာလေးတစ်ခုလောက်သာ သူတို့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတော့တယ်။ စားတာလည်း ကျူရှင်တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကြား အားတဲ့ အချိန်တိုလေးမှာ ထမင်းဘူးဖွင့်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ပြည့်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကတိုက်ကရိုက် စားကြရရှာတာပါ။ မြန်မာကလေးတွေရဲ့ ပင်ကိုဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကလည်း မညံ့ပါဘူး။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း အစားထဲက မဟုတ်ကြပါ ဘူး။ ဒါတောင်မှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခေတ်ကလေးတွေ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကား အပြောအဆို၊ အရေးအဖတ်မှာ မစွမ်းကြတာလဲဆိုတာကို လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းလေးဖွင့်ပြီး သင် ကြားလာတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ သုံးသပ်ကြည့်မိတာကတော့ သူတို့သင်ယူပုံ သင်ယူနည်း မှားနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကလေးတွေက ဆရာနဲ့ ကျူရှင်ကို သိပ်အားထားလွန်းပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်လုပ်ကိုင်မှု အပိုင်းက အားနည်းပါတယ်။ ကျောင်းနဲ့ကျူရှင်တွေမှာသာ အချိန်ကုန်နေ လေတော့ ကိုယ်တိုင်အားထုတ် လုပ်ကိုင်ဖို့ အချိန်ရယ်လို့ သိပ်များများစားစား မကျန်တော့ပါဘူး။

ပညာတစ်ရပ်ကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ဖို့ရာမှာ ဆရာသင်တာနဲ့တင် မပြီးပါဘူး။ ကိုယ်တိုင် အလေ့အကျင့်လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ စက်ချုပ်တာ၊ ဆံပင်ညှပ်တာလို ကိစ္စမျိုးတောင် များများလေ့ကျင့်မှ လက်ရာကောင်းလာ တာမျိုး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သင်တန်းမှာ ၁၀ တန်းအဆင့်ကို အနိမ့်ဆုံး ထားပြီး လက်ခံတာကြောင့် မြန်မာပြည်က ၁၀ တန်းအဆင့် ကလေးများဟာ အလုပ်ခွင်မှာ အသုံးချရုံလောက် အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံကိုတော့ လုံလောက် အောင် သင်ယူခဲ့ကြပြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ လုပ်ငန်းခွင် အသုံးချ ရုံသက်သက်ဆိုရင် သူတို့သင်ယူခဲ့ရတဲ့ သဒ္ဒါအခြေခံနဲ့တင် လုံလောက်ပါ တယ်။ ထပ်ပြီးအချိန်ဖြုန်း သင်ယူနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ၁၀ တန်းသင် သဒ္ဒါလောက်နဲ့ နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတို့ ဖတ်လို့ရပါတယ်။

မပြောတတ်ဘူး၊ မရေးတတ်ဘူး၊ မဖတ်တတ်ဘူးလို့ ညည်းတွားနေသူ

တွေကို ဘယ်လောက်များများပြောခဲ့၊ ရေးခဲ့၊ ဖတ်ခဲ့ဖူးလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူမှ ပြောဖို့၊ ဖတ်ဖို့၊ ရေးဖို့ အလေ့အကျင့် လုံလုံလောက်လောက် မလုပ်ကြဘူးဆိုတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပြောတတ်မှာလဲ၊ မရေးမဖတ်ဘဲနဲ့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်မှာလဲ။

တကယ်က ၁၀ တန်းအခြေခံလောက် ရှိထားပြီဆိုရင် စာဖတ်တတ်အောင်၊ ရေးတတ်အောင် ကျူးရှင်ထပ်တက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်မှာနေရင်း အဖတ်ကျင့်၊ အရေးကျင့်နေရင် ရပါတယ်။ ကိုယ်နားလည်နိုင်တဲ့ အရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကျောင်းသားဖတ် ပုံပြင်စာအုပ်တွေ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သံရုံးစာကြည့်တိုက်တွေမှာ စာလုံးရေ ၁၅၀၀-၂၀၀၀ လောက်နဲ့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မျိုးကစပြီး စာလုံးရေ သုံးလေးငါးထောင်နဲ့ အထက်အထိ အဆင့်လိုက်ရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မျိုးတွေကို ဖတ်သားရပြီးပြီဆိုရင် မူရင်းဝတ္ထုစာအုပ်ကြီးတွေ ဖတ်တဲ့အခါ သိပ်အခက်အခဲ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဇာတ်လမ်းသဘောကို နားလည်ပြီဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသားနဲ့ စကားလုံးဝေါဟာရတွေကို စဉ်းစားဖို့ လွယ်ကူသွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သင်တန်းသားများကို စာဖတ်နိုင်သလောက် များများကြီးဖတ်ပေးကြဖို့ အမြဲအကြံပေးပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုဖတ်ပြီး အသေအချာ နားလည်ပြီဆိုရင် ပြန်ရေးဖို့ မခက်လှတော့ပါဘူး။

စာရေးလေ့ကျင့်ဖို့လည်း How to write စာအုပ်မျိုးတွေဖတ်ပြီး ကျက်မှတ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်တစ်နေ့တာ လုပ်ခဲ့သမျှတွေကို အင်္ဂလိပ်လို ဒိုင်ယာရီရေးတဲ့ အကျင့်လေးလုပ်ထားရင် ပြီးတာပါပဲ။ စာကို အင်္ဂလိပ်လို စရေးခါစမှာတော့ ကိုယ်ပြောချင်တာကို လိုက်ရေးဖို့ အခက်တွေ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မရှက်မကြောက် ကိုယ်ရေးတတ်သလိုသာ ဆက်ပြီးရေးဖြစ်အောင် ရေးပါ။ ဒိုင်ယာရီဆိုတာ တခြားသူဖတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ဖတ်တာဆိုတော့ မှားလည်း ရှက်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား။ တစ်လကိုးသိတင်း ရေးစဉ်မပျက် ရေးပြီးပြီဆိုရင် ရေးစက အခက်အခဲဖြစ်နေတာလေးတွေကို အလွယ်တကူနဲ့ ရေးချနိုင်တာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒိုင်ယာရီ

ရေးလို့ အတော်လေး လက်သွက်လာပြီဆိုရင် အက်ဆေးလေးတွေ ရေးကြည့်ပါ။ မကြောက်ပါနဲ့။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေထဲမှာလည်း ကိုယ့်လောက်တောင် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်၊ မရေးတတ်သူတွေ ရှိနေပါလားဆိုတာကို အမြဲခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါ။ ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ ထိပ်တန်းရောက်နေတဲ့ ဂျပန်လူမျိုးအများစုဟာ မြန်မာတွေလောက် အင်္ဂလိပ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ကြပါဘူး။ မပြောတတ်ဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးဆိုတဲ့ မြန်မာတွေ နိုင်ငံခြားရောက်သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ကိုယ်လိုချင်တာ၊ လုပ်ချင်တာကို တစ်ဖက်သား နားလည်အောင်လောက်တော့ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဂျပန်တွေ မပြောတတ်ဘူးဆိုရင် တကယ်ကို ဘာဆိုဘာမှ မပြောတတ်တာပါ။ အဲဒီလို မပြောတတ်ပေမဲ့ ဂျပန်တွေကို လူတကာက တလေးတစား ဆက်ဆံနေကြရတယ် မဟုတ်လား။

အရေးအဖတ်တတ်ဖို့ ကျူရှင်ဘက်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်များများဖတ်ကျင့်၊ ရေးကျင့် လုပ် လိုပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောဖို့ကျတော့ အဖော်များများ လိုပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း စာအုပ်ဖတ်ပြီး အလွတ်ကျက်ရုံနဲ့ မပြောတတ်ပါဘူး။ သိပ်တတ်ချင်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ဆရာကိုအိမ်ခေါ်သင်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အပြန်အလှန် စကားပြောခန်းတွေကြည့်ပြီး ဆရာတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် ပြောနေရုံနဲ့ မရပါဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ပြောနည်းကိုသာ သိနိုင်ပါတယ်။ အသံထွက်မှန်အောင်သာ ဆရာက ပြင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ရောက်တတ်ရာရာ အကြောင်းအရာတွေကို နှုတ်သွက်အာသွက် ပြောထွက်လာအောင်တော့ ဆရာက မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ပြောဖက်အဖော် များများရှိဖို့လိုပါတယ်။ အဖော်များတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အားလုံးက မတတ်သေးလို့ တတ်အောင်လေ့ကျင့်နေကြသူချည်းဆိုတော့ ရှက်ရွံ့နေစရာလည်း မလိုဘူးလေ။ ကိုယ့်ထက် အားနည်းသူက သူပြောချင်တာ မပြောတတ်လို့၊ ဝေါဟာရမသိလို့မေးရင် ကိုယ်က ရှင်းပြပေးနိုင်သလို၊ ကိုယ့်ထက်အားကောင်းသူနဲ့ တွေ့တော့လည်း ကိုယ်က မေးနိုင်တာပေါ့။ မေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြေတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ပါးစပ်က စကားတွေပြောနေရတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ စကားဝိုင်း

မှာ မြန်မာလို လုံးဝမပြောရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းတော့ ချထားဖို့လိုပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော လေ့ကျင့်တယ်ဆိုပြီး မြန်မာလိုတွေ ပြောနေလို့တော့ အလကားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဖြစ်ဖို့သာ အဖော်များများ လိုတာပါ။ ကျန်တာတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလေ့အကျင့်လုပ်လို့ ရပါတယ်။ နားလေ့ကျင့်တာလည်း အိမ်မှာ ရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့်ရင်း၊ သီချင်းတွေဖွင့် နားထောင်ရင်း လုပ်လို့ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော အခွေတွေ ဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး နားထောင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုအခွေတွေ နားထောင်ရတာကြာတော့ ငြီးငွေ့ပြီး နားမထောင်ချင်တော့ပါဘူး။ သီချင်းခွေဆိုတော့ အကြိမ်ရာထောင် နားထောင်လည်း ငြီးငွေ့တယ်မရှိဘူးလေ။ သီချင်းလိုက်ဆိုတာဟာ အသံထွက်မှန်ဖို့ လေ့ကျင့်ရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ ပညာဆိုတာ ယူတတ်ရင် ရုပ်ရှင်ကလည်း ရပါတယ်။ သီချင်းကလည်း ရပါတယ်။ ဆေးညွှန်းစာရွက် ဖတ်ရင်းလည်း ယူလို့ရပါတယ်။ ၁၀ တန်းအခြေခံလောက် သင်ယူထားပြီးသူ တစ်ယောက်ဟာ အင်္ဂလိပ်စကားကို အလုပ်ဖြစ်ရုံလောက်သာ လိုအပ်တာဖြစ်ရင် ကျူရှင်တွေ၊ ကျောင်းတွေ ထပ်တက်နေစရာ မလိုပါဘူးဆိုတာ ထပ်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်။ အလုပ်ဖြစ်ရုံလောက် မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စာကို အဓိကထားပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုရင်သာ ထပ်ပြီးသင်ယူဖို့ လိုပါတယ်။ ပညာဆိုတာ ဘယ်ပညာမဆို သင်ယူလို့ကုန်သွားပြီ မရှိပါဘူး။ အသက်ထက်ဆုံး သင်နေဖို့ လိုအပ်တာချည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်ယူတယ်ဆိုတာမှာ ကျူရှင်တက်မှ၊ ကျောင်းတက်မှဖြစ်တာ မဟုတ်ပါလားဆိုတာ အမြဲသတိပြုသင့်ပါတယ်။ ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရပါတယ်။ ကျူရှင်တွေ ဘယ်လောက်တက်တက်၊ ဆရာတွေ ဘယ်လောက် သင်သင် ကိုယ်တိုင် အလေ့အကျင့် မလုပ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း အမြဲသတိပြုသင့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ် ပြောလိုက်ချင်တာကတော့ . . .

- အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ်စာ များများဖတ်။
- အင်္ဂလိပ်စာ ရေးတတ်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ်စာ များများရေး။
- အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ်စကား များများပြော။

ဒီနည်း ၃ နည်းကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးတွေ အိမ်ဦးနတ်နေရာ ရယူပါ

နိုဝင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့မှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ စာရေးဆရာမကြီး၊ သတင်းစာဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ် လူထုဒေါ်အမာရဲ့ ၈၇ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ မန္တလေးကို နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဒီခရီးမှာ ခေတ္တရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသူ သတင်းစာဆရာမလေးတစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။ သူက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်အလှတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး “ဓာတ်ပုံအက်ဆေး” တစ်ခု ဖန်တီးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဆောင်းမနက်စောစော မြူရှင်းတွေဝေနေတဲ့ တောင်သမန်က ဦးပိန် တံတားကြီးရဲ့ အလှကို ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ဖို့ အဖော်ထည့်ပြီး သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်ပေမဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ တံတားကြီးရဲ့ အလှထက် အံ့မခန်း ထူးခြားလှတဲ့ လူတွေရဲ့ မြင်ကွင်းအလှက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ ဒီရှုခင်းတွေကိုပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေပါတော့တယ်။

ညနေဘက်ကျတော့ မန္တလေး VEC ကျောင်းက ဆရာမကြီး

ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများက မွေးနေ့ပွဲတက်ဖို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်လေးယောက်နဲ့တကွ မန္တလေးသား စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြတဲ့ ကျော်ရင်မြင့်၊ နေဝင်းမြင့်၊ ညီပုလေး၊ သတင်းထောက်မလေးဖြစ်ဖို့ စပြီး ခြေလှမ်းချနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာမလေး ဖြူဖြူမြင့်တို့ အပါအဝင် လူပေါင်း ၁၅ ယောက်လောက်ကို ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ ဧရာမ စားသောက် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ကြီးကျယ်လှတဲ့ ညစာစားပွဲကြီးနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတော့ လည်း သူတို့မှာ တအံ့တဩဖြစ်ရပြန်တာပါပဲ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့၊ ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်တဲ့၊ နောက်လည်း တွေ့ကြုံစရာ အကြောင်းမရှိလှ တဲ့ နိုင်ငံခြားသား သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေကို ဒီလို ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံ ပြီး ကျွေးမွေးတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေကိုကြည့်ပြီး “အံ့ရော၊ အံ့ရော” ရေရွတ်ကြပြန်ပါတယ်။ မန္တလေးမှာ ငါးရက် ခြောက်ရက် သူတို့နေထိုင်သွား ကြတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ FEC နဲ့ ပေးရတဲ့ သူတို့ဟိုတယ်ခကို သူတို့ ဘာသာ ပေးရတာကလွဲပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ သူတို့အိတ် ထဲက မကုန်လိုက်ဘူးလေ။

မနက် အိပ်ရာထပြီးနောက် မင်းသီဟဆိုင်မှာ နံနက်ခင်းစာ စားကြ တော့လည်း မန္တလေးသားတွေက သူပေးမယ် ငါပေးမယ် လုပြီးပေးနေကြ တာကလား။ နေ့လယ်စာ၊ ညစာကျတော့လည်း ဟိုလူကလိုက်ကျွေး၊ ဒီလူ ကလိုက်ကျွေးနဲ့ နိုင်ငံခြားသူလေးတွေအဖို့ မယုံကြည်နိုင်စရာချည်း ဖြစ်နေရ တော့တာပေါ့။ အဓိက ဦးတည်ပြီးလာကြတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အိမ်မှာတောင် နေ့ လယ်စာတစ်နပ်ပဲ စားခဲ့ကြရတယ်။

ငွေထက် လူကိုတန်ဖိုးထားတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး သူတစ်သက် အဲဒီ တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးပါတယ်လို့ အမေရိကန် သတင်းစာဆရာမလေးက စိတ် ထိထိခိုက်ခိုက်နဲ့ ပြောရှာပါတယ်။ သူ့အသက်က ၃၀ သာသာပါ။ အလွတ် သတင်းထောက် (Freelance Journalist) အဖြစ် နိုင်ငံအနှံ့ သူရောက်ဖူး နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်လောက် ကြည်နူးရတာမျိုး မကြုံဖူးသေးပါဘူး လို့လည်း ဖွင့်ဟဝန်ခံပါတယ်။

သူတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာတော့ လူတွေဟာ သူများကိုချစ်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ချစ်နေကြတာများတယ်။ လူတန်ဖိုး၊ လူတန်ဖိုးနဲ့ ဘယ်

လောက်ပြောနေနေ တကယ်ကျတော့ လူထက် ငွေကိုသာပိုပြီး တန်ဖိုးထားနေကြတာချည်းပါပဲလို့ သူက ကြေကွဲစွာပြောပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တန်းတူညီမျှ အခွင့်အရေးတွေ ရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုဆိုဆို၊ တကယ်ကျတော့ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ အထင်အမြင်သေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ မပျောက်သေးပါဘူး။ အမေရိကန် အစိုးရအဖွဲ့ထဲ၊ ကွန်ဂရက် လွှတ်တော်တွေထဲမှာ မိန်းမဦးရေက လက်ချိုးရေရင် လက်နှစ်ဖက်တောင် မပြည့်တပြည့်ပါလို့လည်း ဆက်ပြောပါတယ်။

အမေရိကန်မလေးရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မိန်းမတို့ရဲ့ “နေရာ” ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

အရှေ့တိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနောက်တိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေးပဝေသဏီ လူ့သမိုင်း အစပျိုးချိန်ကတော့ ယောက်ျားသားတွေက မုဆိုးလုပ်ပြီး အစာရှာထွက်တဲ့အခါမှာ မိန်းမလုပ်သူတွေက အိမ်မှာ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အလုပ်၊ ကလေးထိန်းတဲ့အလုပ် လုပ်ကြရပါတယ်။ ဒါ နေရာတိုင်းမှာ အတူတူပါပဲ။ အဲဒီခေတ်က သားများများမွေးတဲ့ မိန်းမကို “မိန်းမကောင်း” လို့ သတ်မှတ်ကြတာပေါ့။ သားများများ မွေးတဲ့အိမ်မှာ မုဆိုးများများ ရှိတာကိုး။ ဒါ့အပြင် မျိုးနွယ်စုတစ်စုနဲ့တစ်စု စားကျက်နယ်မြေလုကြ၊ တိုက်ကြခိုက်ကြ ဆိုတာမျိုးတွေ အမြဲမပြတ် ရှိနေတာဆိုတော့ မျိုးနွယ်စုတိုင်း ယောက်ျားတွေ များများရှိဖို့ လိုအပ်ကြပါတယ်။

တောလိုက်မုဆိုးဘဝကို လွန်မြောက်ပြီး မြေယာစိုက်ပျိုးထွန်ယက် နေထိုင်စားသောက်တဲ့အဆင့် ရောက်တဲ့အခါကျတော့မှ မိန်းမတို့ရဲ့ နေရာဟာလည်း မီးနေခန်းမှာသာ မနေတော့ပါဘူး။ ယောက်ျားကလယ်ထွန်၊ မြေပေါက် လုပ်တဲ့အခါမှာ မိန်းမကလည်း ပျိုးကြီးကောက်စိုက် လုပ်လာကြပါတယ်။ မိန်းမရဲ့လုပ်အား မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီခေတ်မှာ မိန်းမကို အထိုက်အလျောက် နေရာပေးလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သားများများမွေးတဲ့ မိန်းမကိုမှ “အိမ်ရှင်ကောင်း” ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကတော့ ပြောင်းလဲမသွားသေးပါဘူး။ တောခုတ် လယ်ထွင်လုပ်ဖို့အတွက် လုပ်အားများများရလေ ကောင်းလေဆိုတဲ့ ကာလကိုး။

အဲဒီကတစ်ဆင့် ကုန်စည်ဖလှယ် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတဲ့အဆင့်ကို

ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ မိန်းမတို့ရဲ့နေရာဟာ အိမ်ထောင်စုမှာ အရေးပါဆုံးနေရာကို ရောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ တောလိုက်ရပြီး ရသမျှသားရေတွေ၊ စိုက်ပျိုးပြီး ရသမျှသီးနှံတွေကို လှည့်လည်ရောင်းချတာ၊ ဖလှယ်တာမျိုးတွေ လုပ်လာရပြီဆိုတော့ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အတူတွဲပြီး သွားလာလှုပ်ရှားရပါတယ်။ ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်တာ၊ ရောင်းချတာမျိုးကို အများအားဖြင့် မိန်းမဖြစ်သူတွေက ဒိုင်ခံလုပ်ရလေ့ ရှိပါတယ်။ ယောက်ျားသားများက တောခုတ်ဖို့၊ လယ်ထွန်ဖို့၊ မြေပေါက်ဖို့ ဓား၊ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား စတဲ့ကိရိယာတွေကို ဝယ်ခြမ်းဖို့ ပန်းပဲဖိုမှာအပ်ဖို့ လုပ်ဆောင်နေရချိန်မှာ မိန်းမသားများက ရောင်းချလဲလှယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီကတစ်ဆင့် ကျော်လွန်လို့ “ဈေးမြို့” တွေ တည်ထောင်ပြီး “ဈေးသည်” လူတန်းစားရယ်လို့ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ခေတ် ကျရောက်ပြန်တော့ မိန်းမသားတွေက ဆိုင်ထိုင်ဈေးရောင်းပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက နယ်လှည့်အဝယ်ထွက်တဲ့ အဝယ်တော် လုပ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်စုကို စီမံအုပ်ချုပ်သူ ငွေကိုင်နေရာကို ရောက်ရှိသွားပါတယ်။

အဲဒီကစပြီး နောက်ပိုင်း စက်ရုံကြီးတွေဆောက် အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့ခေတ် ရောက်တော့လည်း မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့အတူတူ စက်ရုံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။ တန်းတူအခွင့်အရေး အပြည့်အဝရပြီ မဆိုနိုင်သေးပေမဲ့ ရှေးရှေးကလို “အိမ်တွင်းကျေးကျွန်” အဆင့်မျိုးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ယောက်ျားရဲ့ လက်ဝေခံ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်လုပ်ခကိုယ်ကိုင်သုံးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတော့ ရနေပြီဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာလည်း မိန်းမကလေးတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့တန်းတူပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်။ လပေါ်ကိုတောင် မိန်းမသားတွေ ခြေချနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ တိုက်လေယာဉ်မောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး လေသူရဲတွေရှိသလို တိုက်သင်္ဘောမောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကပ္ပတိန်လည်း ရှိနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်း တရုတ်နိုင်ငံမှာဆိုရင် မီးရထားမောင်းတဲ့၊ ဘတ်စ်ကားမောင်းတဲ့ အလုပ်တွေမှာ အမျိုးသမီးတွေအများကြီး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ ထက်ဝက်ကျော်ဟာ အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လုပ်အားမပါဘဲ ဒီကမ္ဘာကြီး ရှင်သန်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဒီနေ့ခေတ်ဟာ “ခွန်အား” ကိုအားကိုး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ စက်တွေကို ခိုင်းစားတဲ့ခေတ်ပါ။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်စုတွေမှာ သားများများမွေးဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်မနေတော့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ “နေရာ” ဟာ ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။ မိဖုခန်းနဲ့ မိနေခန်းထဲမှာ အချိန်ကုန်နေဖို့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ စက်ရုံတွေမှာ၊ ရုံးခန်းကြီးတွေမှာ အမျိုးသမီးများအတွက် နေရာတွေအများကြီး ရှိနေပါတယ်။

ဒါကို အမျိုးသမီးတွေကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။ တန်းတူညီမျှတို့၊ အခွင့်အရေးတို့ဆိုတာ တောင်းယူလို့မရပါဘူး။ ကိုယ်တိုင် လုပ်ယူရပါတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့မိန်းမဟာ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားရဲ့ အစေအပါးဘဝမျိုး မရောက်နိုင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်စု စားဝတ်နေရေးအတွက် မိန်းမရဲ့ လုပ်အားခလည်း မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ယောက်ျားက “အိမ်ဦးနတ်” ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ။

မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို “ဦးပဲ့ထမ်းသူ” နေရာ ယူထားရတာပါ။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားကို အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့ အစေအပါး ခံယူချက်မျိုး မိန်းမရော ယောက်ျားမှာပါ မရှိသင့်တော့ပါဘူး။ “မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်” ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါကို မိန်းကလေးတွေကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါကို သဘောပေါက်ထားရင် ယောက်ျားတွေ သဘောကျစေဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှပြင်ပြီး ရောင်းကုန်ပစ္စည်းသဖွယ် ပြုမှုဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ မိန်းမဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့တစ်ဝက်ကို ရွက်ထားသူပါ။

ဧည့်သည် အမေရိကန်မလေးဟာ အသက် ၃၀ လောက် ရှိပါပြီ။ ရှေးကသာဆိုရင်တော့ ကလေး သုံးယောက်ထက်မနည်း မွေးပြီး အိမ်မှာ ကလေးထိန်း၊ ထမင်းချက်အလုပ်တွေ လုပ်နေတဲ့ “ဂုဏ်ထူးဆောင် အိမ်ဖော်မကြီး” သာ ဖြစ်နေမှာပါ။ မညာမတာ ပြောရရင်တော့ “အိမ်တွင်းကျေးကျွန်” ပေါ့။ ယောက်ျားရဲ့ အလုပ်အကျွေးမျှသာပဲပေါ့။ လင်ကို “အိမ်ဦးနတ်” သဖွယ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေရမှာပေါ့။

ခုတော့ ကင်မရာတစ်လုံးလွယ်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ သွားလာလှည့်ပတ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်စိုးသူပါ။ သူ့ဘဝမှာ သူသာ “အိမ်ဦးနတ်”၊ သူသာ “ဧကရီ” ပါ။

“လုပ်အား” နဲ့ “ငွေ” က အရာရာ စိုးမိုးတဲ့ခေတ်မှာ တစ်ပါးသူရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု မခံရဖို့ မိန်းကလေးတွေ အလုပ်လုပ်ရပါမယ်။ အလုပ်မလုပ်ရင် ယောက်ျားရဲ့ အလုပ်အကျွေးအဖြစ်နဲ့သာ ဘဝဆုံးရပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမဦးရေက ထက်ဝက်ကျော် ရှိပါတယ်။ ဒီလုပ်အားတွေ မရှိမဖြစ် လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတိုင်း ပညာသင်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ နှိုးဆော်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ပြီး ကိုယ်တိုင် “အိမ်ဦးနတ်” နေရာ ရယူကြပါ လို့လည်း တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ရေတစ်ဝက်ရှိတဲ့ ပုလင်းကို ဘယ်လိုကြည့်မလဲ

တစ်လောက အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မှာ ရောက်ရှိနေထိုင်တဲ့ တပည့်မလေးတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က နယူးယောက် မြို့ကြီး တစ်မြို့လုံး မှောင်ကျသွားတဲ့နေ့ပါ။ မြေအောက်ရထားတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ မထွက်နိုင်လို့ ၆ နာရီကြာအောင် ရုံးကအိမ်အရောက် လမ်းလျှောက် ပြန်လာပြီးနောက် ဖယောင်းတိုင်လေးထွန်းပြီး ထိုင်နေရင်းက ရန်ကုန်ကို သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာလို့ ပြောပါတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ဆရာ နေမကောင်းပြန်ဘူး ကြားရတယ်။ သက်သာ သွားပြီလားစတဲ့ ပဋိသန္တာရစကားတွေ ပြောပြီးတော့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ပြောသွားပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေသူ တိုင်း အဲဒီလိုပါပဲ။ အချိန်ကို ငွေနဲ့စက်ပြီး စကားပြောကြတဲ့ နိုင်ငံတွေဆို တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စာတွေဘာတွေ မရေးနိုင်ကြပါဘူး။ မွေးနေ့တို့၊ ခရစ္စမတ်တို့၊ နှစ်သစ်ကူးတို့မှာ စာလေးတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းရေးပြီး ကတ်ကလေးတွေ ပို့ရုံလောက်သာ လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ အီးမေးလ်ခေတ် ရောက်တော့ မကြာခဏ အီးမေးလ်စာတော့ ပို့နိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားရပါးရ ရင်ဖွင့်ချင်တဲ့ အခါမျိုးကျရင်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြာကြီး စကားပြောတတ်ကြပါတယ်။

ဖုန်းဆက်လာတဲ့ တပည့်မလေးကလည်း ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ စကားတွေ များလာတဲ့အခါတိုင်း ခုလိုပဲ အကြာကြီး ဖုန်းဆက်တတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ သူ့ရင်ထဲ ယားကျိကျိ ဖြစ်နေတဲ့ ပြည်ပရောက် မြန်မာတချို့အကြောင်း စိတ်ဝင်စားစရာ ပါလာပါတယ်။ အမေရိကန်လို နိုင်ငံကြီးမှာ လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး ရောက်ရှိနေထိုင်ကြပါတယ်။ ဗီယက်နမ်စစ်၊ ကမ္ဘောဒီးယားစစ် စတဲ့စစ်ကြီးတွေ ပြီးသွားတော့ ဗီယက်နမ်လူမျိုး၊ ကမ္ဘောဒီးယားလူမျိုးတွေ သောင်းနဲ့ချီပြီး ရောက်ရှိသွားကြပါတယ်။ မူလရှိရင်းစွဲ မက္ကစီကန်တွေ၊ တရုတ်တွေ၊ အိန္ဒိယနဲ့ ပါကစ္စတန် နိုင်ငံသားတွေ၊ ဖိလစ်ပီနိုနဲ့ အင်ဒိုနီးရှားတွေအပြင် အာရပ်လူမျိုးတွေလည်း သောင်းသိန်းချီပြီး ရှိကြပါတယ်။ မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်နွယ်ဖွားတွေနဲ့ မြန်မာစစ်စစ်တွေလည်း အတော်များနေပြီလို့ သိရပါတယ်။

အမေရိကန်ရောက် တခြားနိုင်ငံသား အားလုံးလိုလိုဟာ သူတို့ဇာတ်၊ သူတို့မျိုးနွယ်ကို မပျောက်ပျက်ရလေအောင် စုစုစည်းစည်း အသိုက်အဝန်း မပျက် နေလေ့ရှိကြပါတယ်။ တရုတ်တန်း၊ ဗီယက်နမ်ရပ်ကွက်၊ ကိုရီးယားရပ်ကွက်၊ မက္ကစီကန်ရပ်ကွက် စသဖြင့် ရပ်ကွက်ကြီးတွေတောင် ဖြစ်နေကြရုံမက ဘယ်ကိစ္စမဆို ကောင်းတာရော ဆိုးတာပါမကျန် စုစုစည်းစည်း သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း လုပ်ကိုင်နေထိုင်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ တရုတ် မာဖီးယားဂိုဏ်း၊ ဗီယက်နမ် မာဖီးယားဂိုဏ်း၊ ကိုရီးယား မာဖီးယားဂိုဏ်း စတာတွေတောင် မနည်းလှတော့ပါဘူးတဲ့။ မြန်မာလူမျိုး အများစုကတော့ စုစုစည်းစည်း သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း နေလေ့မရှိကြပါဘူးတဲ့။ တချို့ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာလူမျိုး အထင်ခံရမှာတောင် စိုးရိမ်ကြပြီး ယိုးဒယားလိုလို၊ အင်ဒိုနီးရှားလိုလို၊ ဖိလစ်ပိုင်လိုလို အယောင်ဆောင်နေကြပါတယ်တဲ့။ ရှေးဦးရောက်နှင့် သူ တချို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် တချို့ပြည်နယ်တွေမှာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ ရှိနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ တရုတ်ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ယိုးဒယားဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သီဟိုဠ်ဘုန်းကြီးကျောင်း စတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် ရှက်စရာတောင် ကောင်းလှပါတယ်တဲ့။ တပည့်မလေးက သူ့စိတ်ထဲမှာ အတော်ယားကျိကျိဖြစ်နေလို့ ရင်ဖွင့်လိုက်တာပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီကလူတွေကို သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ” လို့လည်း ဒေါသစကား ဆိုပါတယ်။

“နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာတွေရဲ့ ကောင်းကွက်ကို သမီးက မစဉ်းစားမိလို့ပါကွဲ့။”

“ဘာကောင်းကွက်များ ရှိလို့လဲ ဆရာရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာလို့ လူသိခံရမှာစိုးတာ ကောင်းတဲ့အချက်လား။”

အဲဒီတော့မှ မြန်မာတွေရဲ့ ကောင်းကွက်ကို သူမြင်သာအောင် ထောက်ပြရပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ရနိုင်သမျှ နိုင်ငံခြားသတင်းစာတွေနဲ့ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေ အမြဲရှာဖွေ ဖတ်ရှုပါတယ်။ တိုင်းမိတို့၊ နယူးစိစိခံတို့လို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တရုတ်မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေ၊ ဗီယက်နမ်နဲ့ ကိုရီးယား မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေ သောင်းကျန်းကြပုံ အကြောင်းများ မကြာမကြာ ဖတ်ရှုနေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အမေရိကန်မှာကြည့်ကြည့်၊ ဂျပန်နဲ့ ထိုင်ဝမ်မှာ ကြည့်ကြည့် မြန်မာတွေများများရှိတဲ့ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ “မြန်မာမာဖီးယားဂိုဏ်း” တွေ ရှိတဲ့အကြောင်း မဖတ်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဒါ ကောင်းတဲ့အချက် မဟုတ်ဘူးလားလို့ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်ရပါတယ်။

ဘယ်ကိစ္စမဆို စိတ်ပျက်စရာဘက်ကကြည့်ရင် စိတ်ပျက်စရာ တွေ နိုင်တာချည်းပါပဲ။ အဲဒီ စိတ်ပျက်စရာလို့ ထင်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုပဲ တခြားတစ်ဖက်က စဉ်းစားတတ်ရင် ကောင်းကွက်တွေ နိုင်ပါတယ်။ ရေတစ်ဝက် ရှိတဲ့ပုလင်းကို ကြည့်ပုံမျိုးပေါ့။ စိတ်ပျက်စရာဘက်ကကြည့်ရင် တစ်ဝက်ပဲ ကျန်ပါတော့လားလို့တွေးပြီး စိတ်ပျက်မှာပါပဲ။ အဲဒါကိုပဲ တစ်ဝက်ကြီးများ တောင် ကျန်နေပါသေးလားလို့ တွေးလိုက်ရင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်မသွားပေဘူးလား။ ဒီသဘောတရားကို တပည့်မလေးကို ရှင်းပြလိုက်တော့ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရပါတယ်။ သူ ဖုန်းချသွားပြီးတော့နောက် သူပြောတဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက အတော်နဲ့ထုတ်ပစ်လို့ မရပါဘူး။ အကြာကြီးဆက်ပြီး စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒီအကြောင်းမျိုး ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက် တပည့်တွေ ပြန်လာတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းနဲ့စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းကို ရောက်ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးသာသာအဆင့် ရောက်ရှိနေတဲ့ခေတ်မှာ မြန်မာ

လူမျိုးတွေ အတော်များများ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် အသီးသီးကို ရောက်ရှိသွားကြပါတယ်။ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဂျပန်၊ ထိုင်ဝမ် စတဲ့လမ်းပေါက်ပြီးသား နိုင်ငံတွေသာမက တောင်အမေရိကတို့၊ ကင်ညာတို့လို၊ ခရစ်ဘီယန်ဒေသက ဂျပေကာလို နိုင်ငံများကိုပါ မြန်မာတွေ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ စာရင်းအင်း အချက်အလက် ကောက်ယူမှတ်သား သိမ်းဆည်းတဲ့အလေ့အထ နည်းသေးတာကြောင့် နိုင်ငံရပ်ခြားဒေသ အသီးသီးမှာ မြန်မာတွေ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ရောက်ရှိနေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ မသိရပေမဲ့ သိန်းဂဏန်း အတော်များများ ရှိမှာတော့ သေချာပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနှစ် ၂၀ လောက် စကားပြောသင်တန်းကျောင်းကလေး တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဖွင့်ထားသူတစ်ဦးရဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသား တပည့်တောင်မှ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ ထိုင်ဝမ်စတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုချင်းမှာ ထောင်နဲ့ချီ များပြားနေပြီ ဖြစ်တာကြောင့်ပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာနဲ့ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သိန်းဂဏန်းအတော်များများ ရှိနိုင်ပြီပေါ့။

နိုင်ငံရပ်ခြားရောက် မြန်မာတွေ စုစုစည်းစည်း၊ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ရှိမနေတဲ့ကိစ္စ စဉ်းစားကြည့်တော့ အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သေးဘဲ “ဝါန” နေသေးတဲ့အတွက်လို့ ထင်ပါတယ်။ မြန်မာတွေ အလုပ်လုပ်ဖို့ နိုင်ငံခြား သွားတယ်ဆိုတဲ့ အလေ့အထ ထွန်းကားပေါ်ပေါက်လာတာ တရုတ်တို့၊ ကုလားတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့။ ရှိလှမှ နှစ်လေးငါး ဆယ်ပေါ့။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံသားတွေကတော့ သူတို့နိုင်ငံတွေ မှာ လူဦးရေက အဆမတန် များပြားလေတော့ ဟိုရှေးကများဆို နှစ်စဉ်နှစ် တိုင်း အငတ်ဘေးကြောင့် လူတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး သေခဲ့ကြရတာလေ။ မိုးခေါင်လို့၊ ရေကြီးလို့ လယ်တွေယာတွေ သရောကြီးခိုင်းပြီဆိုရင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ စားစရာရှိမယ်ထင်တဲ့ အရပ်ကို ပြေးကြရတာ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာ အနှံ့ တရုတ်နဲ့ကုလားတွေ ပျံ့နှံ့နေတာ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်၊ ၃၀၀ နီးပါး လောက်တော့ ရှိပြီပေါ့။ ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်နဲ့ ဒိုတီတစ်ထည်နဲ့ တရုတ် နိုင်ငံသားနဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေ မြန်မာပြည်ရောက်လာကြတာတောင် နှစ် ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်လောက်တော့ ရှိလောက်ပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတာက အင်မတန် ကုသိုလ်ထူးတဲ့ဒေသ။ တစ်နှစ်လုံး မိုးမရွာဘဲနေတဲ့ မိုးခေါင်မှုမျိုး

ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ လူတွေ အသောင်းအသိန်း သေကျေရတဲ့မုန်တိုင်း ကြီးတွေ တိုက်ခတ်တာမျိုးလည်း အခုထိ မကြုံဖူးဘူး။ စားစရာဆိုတာက လည်း တောထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့မျှစ် ချိုးရောင်းစားရင်တောင် ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ဝအောင်လင်အောင် စားရတဲ့ဒေသ။ ထမင်းတစ်လုတ် တော့ ထင်းခုတ်စားရင်တောင် ရတယ်ကွဲ့လို့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း က ဒါကြောင့် ပြောခဲ့တာပေါ့။

ဒီတော့ ရှေးက မြန်မာလူမျိုးတွေ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက ခွာပြီးသွားလေ့ မရှိကြပါဘူး။ ရွာကနေ မြို့တက်နေဖို့တောင် သိပ်စိတ်ကူးထည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလေ့ရှိကြတာ။ ရှေးကဆို ချယ်ဂါရီဆွဲတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်းတဲ့ ကူလီအလုပ် မျိုး၊ သင်္ဘောသား အလုပ်မျိုးကို မြန်မာတွေ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲဆင်းရဲ လုပ်လေ့မရှိဘူး။ ကော်ရင်ဂျီကုလားနဲ့ ခေါ်တောကုလားတွေသာ လုပ်ကြ တာ။ ပညာတော်သင်တွေ၊ သူဌေးသားသမီးတွေ၊ စော်ဘွားစော်ခံ သားသမီး တွေ ဘိလပ်သွား ပညာသင်ကြတဲ့ခေတ် ရောက်တော့လည်း ပညာသင်ပြီး တာနဲ့ ပြန်လာကြတာ။ သူများနိုင်ငံမှာနေပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာမျိုး မရှိ သလောက်ရှားတာ။ တချို့များ ဘိလပ်သူ အင်္ဂလိပ်မနဲ့ ရတာတောင် ဘိလပ် သူပါခေါ်ပြီး ပြန်လာကြတာ။ မြန်မာပြည်လောက် ဥတုရာသီကအစ၊ စားနပ် ရိက္ခာအလယ်၊ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုအဆုံး နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့နိုင်ငံ ကမ္ဘာမှာ ရှာကြည့်၊ ဘယ်တွေ့ရလိမ့်မတုံး။

မြန်မာတွေ ကမ္ဘာကိုထွက်တာ “ဝါနု” လှသေးတယ်လေ။ တရုတ်၊ ကုလားတွေလို ဝါမရင့်သေးဘူး။ ဒီတော့ အသိုင်းအဝိုင်း အစုအစည်းနဲ့ နေသားမကျသေးဘူးပေါ့။ ဒါတောင်မှ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင် ရှိတဲ့ ဖလော်ရီဒါလို ပြည်နယ်မှာ လူကြီးလူငယ်တွေ တော်တော်သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း စုစုစည်းစည်း ရှိနေကြပြီ။ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီးပြီ။ တချို့ပြည်နယ်တွေမှာလည်း မြန်မာဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာနေကြပါပြီ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မှာလည်း မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ ရှိနေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ လန်ဒန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ခုကဆို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မြန်မာ

ကလေးသူငယ်တွေကို မြန်မာစာနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းတွေ တောင် ပို့ချပေးနေပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဇနီးကျောင်းဆရာမရဲ့ “အောင်ဆန်းသူရိယ လှ သောင်းကျောင်းခေတ်” တပည့်ဟောင်းတစ်ဦး ဂျပေကာနိုင်ငံက ခေတ္တပြန် လာပြီး သူ့ဆရာ ဆရာမဟောင်း ၁၇ ယောက်ကို တစ်နေရာမှာ ပင့်ဖိတ်ပြီး ကန်တော့ပါတယ်။ သူက သွားဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဂျပေကာ ရောက် နေတာ အတော်ကြာနေပါပြီ။ အခု ဂျပေကာရောက် မြန်မာများရဲ့ ကြိုးပမ်း မှုကြောင့် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိနေပါပြီ။ လန်ဒန်က မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး လာရောက်ကျောင်းထိုင်ပေးပါတယ်လို့ မင်္ဂလာ သတင်းစကား ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။

နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးမှာ အသိုင်းအဝိုင်း ထူထောင်တယ်ဆိုတာ ဒီနည်းနဲ့ စခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။ တရုတ်လူမျိုးတွေက ဘုံကျောင်းကို ဗဟိုပြု သလို အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်တွေကလည်း ဗလီကို ဗဟိုပြုခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဂျပန်လူမျိုးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ဇင်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ ထူထောင် ကြပြီး ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေကလည်း မဟာပိန္နဲတို့၊ လက္ခမိဒေဝီနဲ့ စန္ဒီဒေဝီတို့ စတဲ့ဝတ်ကျောင်းတွေကို ထူထောင်ပြီး စုစည်းခဲ့ကြတာပါပဲ။ မြန်မာလူမျိုးများ နိုင်ငံရပ်ခြားထွက်တာ ဝါနုသေးပေမဲ့ တခြားလူမျိုးတွေလို မကောင်းတဲ့ဘက် မှာ နာမည်ထွက်တဲ့ မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေ မရှိတာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာ မဟုတ်ပါလား။ ရေတစ်ဝက်ရှိတဲ့ ပုလင်းကို အဆိုးဘက်က ကြည့်လို့ရသလို အကောင်းဘက်ကကြည့်လည်း ရတာပါပဲ။ အကောင်းဘက်က ကြည့်တတ် သူအဖို့ လူ့လောကကြီးဟာ ပျော်စရာပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ရတာ လည်း ဂုဏ်ယူစရာပါ။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့လည်း လိုရာခရီး ရောက်တာပါပဲ

တစ်နေ့က မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ တပည့်မလေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဘာတွေများ လုပ်ကိုင်နေသလဲလို့ မေးလိုက်တော့ ဆရာ မကြိုက်တဲ့အလုပ် လုပ်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီ မလာတာလို့ ဖြေပါတယ်။

ဘာအလုပ်များ လုပ်နေတာလဲ ထပ်မေးလိုက်တော့ သူက ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး “အိမ်ရှင်မ အလုပ်” လို့ ဖြေပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ဂျင်ခြေလည်နေရတယ်လို့လည်း ဆက်ပြောပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ပညာသင်ပြီးမှ ကိုယ့်ပညာကို အသုံးမချဘဲ ကလေးထိန်း၊ ထမင်းချက်လုပ်နေတာမျိုး မနှစ်မြို့ကြောင်း အမြဲပြောလေ့ရှိတာကြောင့် ကလေးမက “ဆရာ မကြိုက်တဲ့အလုပ်” လို့ ပြောခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကလေးမဟာ တော်တော်ထက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ပညာလိုချင်စိတ်လည်း အင်မတန်ကြီးပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း လာတက်ရုံသာမက ကွန်ပျူတာလည်း တက်ခဲ့ပါတယ်။ စာရင်းကိုင်သင်တန်း LCCI ကိုလည်း အဆင့် ၃ ဆင့်စလုံး အောင်မြင်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အောင်မြင်တဲ့

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ တက္ကသိုလ်က စီးပွားရေးနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး နောက် စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ပါတယ်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ဘာအတွေ့ အကြုံမှ မရှိသေးခင် ထလုပ်လိုက်တာဆိုတော့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဆိုင်ပိတ်ပစ်ပြီး နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်အလုပ် ဝင်လုပ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်ပဲလုပ်ပြီး အလုပ်ရှင် စင်ကာပူတရုတ်နဲ့ အဆင်မပြေလို့ဆိုပြီး ထွက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် အိမ်ထောင်ကျသွားပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျစမှာ မိဘများ ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ငွေကိုင်စာရင်းကိုင် ဝင်လုပ်နေပါသေးတယ်။ ကလေး ၁ ယောက်က ၂ ယောက်ဖြစ်သွားတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကလေးအမေ အိမ်ရှင်မကြီးပဲ လုပ်နေပါတော့တယ်။

အင်မတန်ထက်ပြီး အင်မတန် သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အိမ်ရှင်မ သားသည်အမေအဖြစ် နစ်မြုပ်သွားရတာကို ဆရာတို့ ထုံးစံအတိုင်း နှမြောမိပါတယ်။ ဒီကလေးမလေးဟာ ပညာလည်း တော်ပါတယ်။ ချက်ချက်ချာချာလည်း ရှိပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း သွက်သွက် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မိဘများကလည်း သူ့ကို ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုပေးနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ အသက်က ခုမှ ၃၀ သာသာလေး ရှိသေးတာပါ။ သူ လုပ်ချင်စိတ်ရှိသေးလို့ကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ကောင်းကောင်း ကြီးလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။

ခက်နေတာက သူ့စိတ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ထက်သန်တက်ကြွမှု မရှိတော့တာ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုနည်းနေတာပါ။ ကျောင်းပြီးစ ဆိုင် ကလေးထောင်တာ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အရိပ်မည်းကြီး ဖိစီးခံနေရပုံ ရပါတယ်။ နောက်ပြီး ကလေး ၂ ယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဖိဖိစီးစီး လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့လည်း ယူဆထားပုံ ရပါတယ်။

“တွေ့တာနဲ့ဆီးပြီး ဆုံးမလိုက်တာပဲ” လို့ ယူဆသွားမှာကြောင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ နှမြောတာကတော့ နှမြောတာပါပဲ။ နှစ်ပေါင်း နှစ် ဆယ်ကျော် လူငယ်လေးတွေကို အညွန့်တလူလူနဲ့ တက်သထက်တက်နေဖို့ လှုံ့ဆော်အားပေးခဲ့သူ ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာတတ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ “အချည်းနှီး” ဖြစ်သွားရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်း